

12.neděle mezidobí, C, Kodet

V tomto úryvku evangelia je nám Ježíš představen jako ten, kdo se **o samotě modlí a do té samoty pozval své učedníky.**

Je tam tedy se svými nejbližšími.

Chystá je na svou i jejich největší životní zkoušku.

Ježíš se začíná ptát. Do té doby se ptali oni.

Ježíš položí otázku, která je velmi důležitá a po každém z nás žádá odpověď.

Jednak vyznáním, kdo je pro nás Ježíš a pak také odpověď životem.

Jestli tedy půjdeme s Ním, jestli budeme s Ním sdílet život a co to pro nás znamená.

Petrovi je zjeveno, že Ježíš je Boží Mesiáš.

On je Boží a tím pádem nesplňuje lidské představy.

Proto se musí každý z Ježíšových učedníků, který chce jít za Ním,

denně zříkat sebe sama, včetně svých pohledů na život,

svých představ, o tom, co je správné; co bych měl já a co by měl Bůh,

aby mohl poznat a také žít, i ve svém životě to, co je Boží, ne co je lidské.

Syn člověka bude muset mnoho trpět.

Zjevuje Ježíš svým učedníkům.

Toto „*bude muset*“ je dílem lásky Otce i Syna k nám,

protože Ježíš zemřel z lásky k nám a za nás.

Na tom kříži, kterému jde vstříc, bychom měli správně viset každý z nás.

Za svoje hříchy a nevěrnosti. Tam bylo naše místo.

Proto bude muset, protože se rozhodl tam jít za každého z nás.

Kdo přijme tuto Ježíšovu lásku, tuto konkrétní podobu jeho lásky,

že On zemřel za mě a za mě se obětoval,

je pozván k odpovědi lásky, která je zcela konkrétní.

Není to jen ve slovech: Ty jsi můj Pán. Miluji Tě.

To všechno je důležité. Ale je především ve zřeknutí sebe.

Jsme pozváni denně se zříkat své sebelásky, zahleděnosti do sebe,

toho podivného úsilí prosazovat vlastní zájmy,

ať už v otázkách vztahů, práce, odpočinku.

Jsme pozváni přijmout i to,
co je na cestě následování Ježíše těžké a nereptat.
Nepošilhávat po tom, jak to mají druzí lidé.
Máme vzít ten svůj kříž.
Jaký má kříž ten druhý,
to stejně nedokážeme posoudit,
protože nejsme v jeho kůži.
Posuzovat věci navenek, znamená stavět se do role Boží.
Přijetí každodenních těžkostí,
které jsou pro nás součástí našeho každodenního následování Krista,
to je projev naší lásky ke Kristu a k druhým.
Stejně jako Ježíš proměnil to těžké,
ten nástroj strašného utrpení a smrti,
proměnil ve zjevení největší lásky a předání této lásky lidem,
tak se může i to, co my těžkého prožíváme
nakonec stát zdrojem lásky a Božího požehnání
pro nás i pro druhé.

12.neděle mezidobí, C, Sheen, Pokoj v duši

Všichni chceme být spaseni, ale málokdo od svých hříchů.

Chceme být spaseni, ale ne za příliš vysokou cenu.

Chceme být spaseni, ale po našem způsobu, a ne podle Božího způsobu.

Rádi se dáme spasit od chudoby, války, nevědomosti, nemoci a hospodářské nejistoty.

Ale takové typy spasení se nedotýkají našich individuálních zálib, vášní a žádostivostí.

Proto je tak populární sociální křesťanství.

Nešťastnou společností nevytvářejí hladové žaludky, ale zkažená srdce.

Průměrná společnost nemívá nic proti tomu, přijde-li na přetřes náboženství, ale jen tehdy, pokud nemá nic společného s pokáním za hříchy.

Mnoho bázlivých duší stojí u dveří blaženosti a neodvažují se vstoupit, protože se bojí, že majíce Boha, nebudou mít nic kromě něho.

Většina duší se bojí Boha právě pro jeho dokonalost, pro kterou je nespokojen s tím, co je nedokonalé.

Nebojíme se ani tak toho, že by nás Bůh dost nemiloval, ale že by nás miloval příliš.

Tak jako milenec chce mít svou milovanou ve všem dokonalou,

tak také Bůh ve své lásce k nám chce, abychom byli dokonalí jako Nebeský Otec.

Jako hudebník, který miluje své housle a s úsilím a obětí napíná struny,

aby lépe zněly, tak na nás Bůh žádá oběti, aby nás učinil svatými.

Často slýcháme názor, že by lidé měli být natolik svobodni,

aby si každý mohl Boha uctívat po svém způsobu.

To by byl správný názor,

pokud by znamenal požadavek svobody svědomí a uznání povinnosti,

že každý má žít podle toho stupně osvícení, kterého se mu od Boha dostalo.

Ale je to nesprávný názor, pokud znamená,

že se máme Bohu klanět, jak se to líbí nám, a ne jak se to líbí Bohu.

Představme si katastrofu, kdyby pacienti začali předepisovat lékaři:

Chci abyste mě uzdravil, ale způsobem, který si vyberu já.

Lidé, kteří prohlašují:

Budu Bohu sloužit svým způsobem a ty mu služ svým, měli by se zamyslet,

zda by nebylo rozumnější sloužit Bohu způsobem, který chce On sám.

Představa pevného a univerzálně platného náboženství zastrašuje moderní duši.

Duše, která se cele otevře Bohu přechází od spekulace k oddanosti.

Chce Bohu dělat radost, a nejen ho rozebírat.

Nežádá od Nekonečna pomoc při uskutečňování svých konečných přání,

12.neděle mezidobí, C, Celým srdcem, Dom Samuel, strana 36

Papeže Benedikta se jednou kdosi zeptal: „Jste šťastný člověk?“

Odpověděl: „Jsem srozuměn se svým životem.“

Utíkat před potížemi je ta nejčastější volba pro ty,

kdo si to ve svém pohodlném životě tak zařídili, že jim čelit nemusí.

Čelit špatné náladě, čelit nesnázím znamená čelit životu.

Právě z tohoto střetávání se může zrodit život,

kteřý nebude útekem, ani uhýbáním, ani slepotou.

V této rovině dochází k setkání s Bohem.

Jedině skrze předivo vztahů se můžeme realizovat, sloužit Bohu a pomáhat druhým.

Drsné stránky života jsou půda, na níž získáváme lidskou a duchovní zralost.

Str.36

Křesťanský život není dokonale uklizený prostor,

v němž lze ve vši volnosti rozvíjet duchovní aktivity.

Křesťanský život spočívá v tom,

že sloužíme Bohu taková, jací jsme, v hlubokých i mělkých vodách.

Někdy je nám lidský život prezentován

v obraze jakéhosi snadného štěstí na dosah ruky.

Ti, kdo trpí by si mohli myslet, že ho vzali za špatný konec.

Všichni vidíme rozdíl mezi dobrem, které bychom měli konat

a neobratnostmi, kterých jsme se dopustili:

- leckdy jsme ublížili lidem, které už nikdy nevidíme;
- neumíme pomoci druhým, proto zakoušíme bolest spolu s nimi;
- někdy druzí ublíží nám,
- jsou i bolesti nesnesitelné, že u někoho jizvy nikdy nezmizí.

I když tato břemena mohou narušovat naše štěstí, úplně je potřít nemohou.

Jsou popudem k darování sebe samého.

Jediným velikým neštěstím by bylo ztratit směr,

kteřý našim životům dává Bůh.

„Sebemenší zapření pro lásku k našemu Pánu může pro nás i pro druhé spustit celé vodopády milosti a otevřít nám dveře k Božimu přátelství.“

(D.Samuel, celým srdcem, strana 62)

Vše zrazuje toho, kdo zrazuje Krista.

Nikde nenajde útočiště ten, který ho nemá v Bohu.

Nikde nenajde uspokojení ten, kdo se nesnaží zalíbit Ježíši.

Odmítneš-li Boha, odmítneš život a lásku. (Thompson, Nebeský ohař)

Slavnost Těla a Krve Páně, Bauer

Co je ve mši svaté nejdůležitější?

Proměňování je důležitější než přijímání.

Proměňování je oběť a účast na oběti.

Účast na chvále Nejsvětější Trojice; účast na spáse světa.

Proto k proměňování je zván i hříšník.

K oběti musí každý.

Každý má vzdát chválu, úctu a dík.

Na Kalvárii byli svým způsobem všichni.

Přijímání je důsledek proměňování, přijímání je požitek pro mě.

Ve večeřadle byli jen apoštolové, jen věrní. Jidáš odešel do tmy.

* * *

3. Náš Pán a Spasitel přišel na zemi

a přichází opět v každé mši svaté

nikoli především proto, aby se nám dával,

nýbrž především proto, abychom my Jej přinášeli Otcí.

Kdo omezuje svou pobožnost na svatou Hostii,

kdo se jen klaní Spasiteli

a nepřidružuje se k oběti Spasitelově Otcí, kterou On koná ve mši svaté,

ten nechápe svatý dar, jež nám zanechal Spasitel ve svaté Eucharistii.

*

Jádro a vrchol křesťanské zbožnosti záleží v obětování,

v jisté míře ve spoluobětování mše svaté.

Byli jsme pokřtěni k činnému spoluobětování mše svaté.

Mše svatá je naše první a nejposvátnější služba,

to nejdůležitější a nejpodstatnější, co máme konat.

Ve spoluobětování mše svaté uplatňujeme všeobecné kněžství,

k němuž jsme byli posvěceni při svatém křtu.

Proto spoluobětování mše svaté
nám musí být nejposvátnější a nejdražší z našich náboženských úkonů.

Slavnost Těla a Krve Páně, Journet, Jako ohnivý šíp, strana 57

Matka Boží, P. Maria nás učí stále lépe chápat hloubku tajemství mše svaté.
Proto je velmi vhodné modlit se před mší svatou růženec.

Musíme velmi mnoho milovat Ježíše.

Ta malá hostie, kterou při mši přijímáme,
obsahuje odpovědi na všechno a veškerou lásku.

Ježíšova láska předčí všechno, co si na této zemi dovedeme představit.

Existuje modlitba vykonaná v Ježíšově blízkosti při mši svaté,
která je schopna vynahradit veškerá zanedbání, která vidíme kolem sebe.

Ježíš, který nás zahrnuje do své modlitby, pročišťuje veškerou ubohost našich srdcí.

Když budeme prosit, aby Ježíšova krev skanula na všech pět světadílů,
tehdy naše srdce nabude velikosti přiměřené velikosti církve.

Ježíš nás miluje těmi zkouškami, které přicházejí zvenčí,
prohlubuje naše srdce tím, že toužíme,

aby do našeho života vstoupila radostná zvěst.

Jsou chvíle, kdy Náš Pán k nám přichází v oběti mše svaté,

která nás spojuje s jeho zkrvaveným křížem,

a ve svatém přijímání, kde je už ve slávě,

ale kde se nás nadále dotýká ranami svých stigmat.

Chvíle, kdy k nám ve svatém přijímání přichází,

je jakoby tělesná věčnost, kdy si nás tiskne k srdci,

a ke svému milostiplnému utrpení,

aby našim ubohým duším dal spoluúčast na díle vykoupení.

Eucharistie je pokaždé jako objetí,

v němž si nás Ježíš tiskne k svému ukřižovanému a oslavenému srdci.

Jsou chvíle vyprahlosti. Tehdy můžeme říci:

„Pane Bože, přijmu tě, ne však pro sebe, já tu nejsem nic,

ale pro všechny, kdo po tobě ve světě prahnou, aniž o tom vědí.“

V té chvíli by nám Ježíš mohl říci:

„Mohl bych tvou duši zaplavit paprskem své lásky.

Dovolíš mi však, abych ten paprsek seslal jiným, kteří bloudí ve světě?“

Tohle možná způsobí, že budeme toužit i po takovém svatém přijímání,

při němž pociťujeme velkou vyprahlost.

Když budeme častokrát přicházet do prázdného kostela před Ježíše,

nalezneme v Něm v mlčení nekonečný mír.

Budeme sice dál trpět, ale z našeho utrpení se vytratí jed.

Budeme cítit, že jsme osvobození.

Jestliže jsme pochopili, co dnes pro církev znamená skutečná přítomnost JK v Nejsvětější Svátosti, stačí to, abychom spolu se Simeonem řekli:
„Nyní můžeš, Pane,
propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji,
neboť moje oči uviděli tvou spásu.

Slavnost Těla a Krve Páně, Výklad Nejdražší Oběti Mše svaté, str. 75

Ve Starém Zákoně jsou tři předobrazy oběti Ježíše Krista ve mši svaté. Jsou to oběti: Ábela, Abraháma a Melchisedecha. V dnešním prvním čtení slyšíme o oběti Melchisedechově. Jméno Melchisedech znamená Král spravedlnosti. Melchisedech byl králem Salemu, to znamená Králem pokoje a míru. Salem je Jeruzalém, předobraz církve a nebeského města Božího. Melchisedech byl zároveň králem a knězem jediného pravého Boha. Také Ježíš je zároveň kněz a král. O Melchisedechovi se neví, kdo byl jeho otcem, kdo matkou a z jakého rodu povstal, také není známo, kdy se narodil, a kdy se se světem rozloučil. Je tím podoben Kristu, protože nepochopitelné a nevýslovné je jeho rození z lůna Boha Otce. Melchisedech se objevuje náhle v Písmu svatém, A neví se odkud přichází, taktéž náhle mizí a neví se, kam odešel. Stojí zde jako posvátné zjevení. Také Kristus přichází z lůna nevystihlé věčnosti, a vrací se zase do něho. Také On je podivuhodným zjevem z vyššího světa. Melchisedech měl zdánlivě jen jeden účel při svém vystoupení. A to ten, že obětoval. Podobně měl i Kristus jen jeden účel, a to ten, že přinesl sebe na kříži v oběť za spásu světa. Všechno ostatní se jen přidružuje k tomuto hlavnímu jeho činu. Melchisedech obětoval chléb a víno. Také Kristus obětoval chléb a víno při poslední večeři, ale dělá tak ne jednou, ale po všechny dny až do konce světa. Melchisedechova oběť byla obětí díky za vítězství, které Abrahám vydobyl nad nepřáteli. Podobně Ježíšova oběť při mši svaté je obětí díky a chvály za vítězství nad d'ablem a vysvobození z jeho otroctví. Při každé mši svaté se ohlašuje toto nejslavnější vítězství. Melchisedechovi přinesl Abrahám dary a poklonil se mu. Ježíši Kristu přinesli dary králové a všechny národy se mu klaní a slouží, jak to předpověděl král David. Kněz při mši svaté neprosí Boha, aby přijal jeho vlastní oběť, protože to, co obětuje je víc než to, co obětoval Ábel, Abrahám a Melchisedech.

To, co obětuje kněz při mši svaté je Kristus Pán, sám Boží Syn, který je Bohu milejší než všichni tvorové.
Kněz prosí, aby jeho vlastní přičinění, při které je nástrojem Božího Syna, přijal Bůh s podobným zalíbením jako oběť Ábelovu, Abrahámovu a Melchisedechovu.

Slavnost Těla a Krve Páně, Eucharistická duše

Jaký chceme mít kostel, taková má být naše duše.
Bůh, který se pro své narození spokojil s jeskyní
a pro svůj život s chudou dílnou,
když chtěl ustanovit Nejsvětější Svátost,
nespokojil se s jeskyní a dílnou, ale chtěl k tomu hodovní síň:
-připravené, vyčištěné, vyzdobené a krásné večeřadlo.
Abychom žili eucharistický život, abychom měli eucharistickou duši,
jsou pro to tři nutné předpoklady: čistota svědomí,
výzdoba křesťanskými ctnostmi a nadpřirozená láska k Bohu.
Všechno, co mělo přijmout tělo Ježíše Krista, muselo být čisté:
Bůh chtěl pro svého Syna
čistou, neposkrvrněnou matku k narození a do nového hrobu čisté plátno.
Čistá má být i naše duše, aby mohla přijmout Pána pánů a Krále králů.
Jak krásně v kostele voní vypraná oltářní plátna.
Jak to krásně provoněné v kostele v neděli večer,
když bylo ráno při mši svaté použité voňavé kadidlo.
Apoštolové Jan a Petr byli Ježíšem pověřeni,
aby všechno ve večeřadle precizně do nejmenších detailů připravili. ***
Život eucharistických duší je rozdělen jen na dvě části:
na přípravu před mší svatou a díkyvzdání po mši svaté.
Nestačí kostel vyčištěný, je třeba aby byl vyzdobený.
Jak je to smutné, chladné a neužitečné přijímat svaté přijímání,
když duše není vyzdobená ctnostmi: víry, naděje a především lásky.
Božská eucharistie není cílem,
ale prostředkem a cestou vedoucí ke křesťanské dokonalosti.
Ta záleží ve spojení s Bohem skrze svatou lásku.
Láska k eucharistii předpokládá nadpřirozenou lásku k Bohu.
Čím více jí člověk má, tím dokonalejší je pak jeho eucharistická duše.
Kéž bychom chodili k sv. přijímání s velkou láskou k Bohu
a odcházeli s ještě větší láskou k Bohu.
Kéž bychom jednou mohli říci: Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.

Zatím říkejme aspoň slova žalmisty:

Jako laň prahne po vodách bystřin, tak touží má duše po Tobě, Bože,
po tvých úchvatných síních, po tvých nádherných večeřadlech.

Slavnost Těla a Krve Páně, Eucharistická duše, strana 37

Svaté přijímání! Mysli na ně a mysl se jasní.

Tuž po něm a srdce se občerstvuje. Mluv o něm a ústa dýší vůni.

Ó svaté přijímání! Bez tebe by byl svět

pustinou bez vody, městem bez potravy, nemocnicí bez léků.

Bez Tebe, jaká by byla rovnováha

mezi životem mého těla a životem mé duše?

Tělo by mělo svůj denní chléb a své uspokojení,

duše by naopak neměla svého pravého pokrmu a svého pravého nápoje?

Tělo by našlo snadno

osvěžení pro svou slabost, léky pro své nemoci, balzám na všechny rány.

Duše naopak by zůstala opuštěná ve svých potřebách,

bez útěchy, bez posily, bez pomoci.

Země by měla své překrásné slunce,

Církev však by zůstala bez slunce.

Původní ráj pozemský měl strom života,

nynější ráj milosti by byl bez něho.

Nikoli! Ty, ó svaté přijímání, jsi naším rájem na zemi, naším stromem

života, naší občerstvující vodou, naším lékem, naší duchovní obnovou.

Jsi světlem, jsi silou, jsi radostí duší,

především jsi jejich každodenním nadpřirozeným chlebem.

Bůh nám stačí. A přece Ježíš ustanovil Nejsvětější Svátost, aby v nás
rozhojnil božský zdroj a aby v nás ještě životněji připodobnil k Bohu.

Proto je nám dnes Bůh jakoby ovzduším, Eucharistie chlebem.

Obojí je nutné pro život duše.

Každodenní přijímání je pro člověka úděl božský.

Je to nejpelnější vítězství nad klamem,

kterým pekelný had ničemně svedl neopatrnou mysl Evy,

když ji vybízela, aby jedla ze zakázaného stromu.

Řekl jí: „Jen jezte, nezemřete, budete jako bohové.“

Právě v Eucharistii se tento klam stává skutečností.

Přijímajíce, stáváme se bohy, protože sám Bůh se činí pokrmem naší duše.

Každodenní přijímání bylo kdysi snem jen světců.
Dnes může být skutečností všem duším bez rozdílu.
Dnes nemůže být žádná duše eucharistickou,
nepřijímá-li každodenně, je-li to bez obtíží možné.

Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo)
Journet, promluvy o eucharistii, strana 53-

Ve mši svaté se nejdokonalejším způsobem dává Bůh lidem a lidé Bohu.
Každá mše je skrze Kristův kříž velkým požehnáním,
tichým výbuchem lásky, velkým sestoupením Boha do světa,
aby zabránil jeho zničení a vítězství zla nad dobrem.
A z druhé strany, každá mše vyvolává v nějaké nám skryté části světa
odpověď lásky, která skrze Kristův kříž stoupá až k Bohu.
Mše svatá obsahuje nekonečné bohatství proseb a odpovědí.
Církev nikdy nevyčerpá všechno, co mše svatá obsahuje.
Vždycky toho bude víc, než může vzít.

Na prvním místě je třeba vidět pohyb sestupování božské plnosti k lidem,
a teprve potom pohyb vzestupu, kterým se lidé obracejí ke svému Bohu,
a který je jen slabou ozvěnou pohybu Boha, jenž předchází.

V Nejsvětější Svátosti se setkává
nejvyšší Láska s naší lidskou přirozeností,
aby s ní slavila věčné zasnuby.

Eucharistie je ohnisko záření
schopné osvítit veškeré drama času a lidského údělu.
Celé drama Kristova krvavého kříže a vykoupení světa
je přeneseno do nevýslovného ticha, něhy a pokoje
nekrvavé oběti mše svaté.

Ježíš po nás chce, abychom Ho přijímali s jeho touhou zachránit svět.
To je jako jíst oheň. Jíst tělo a pít krev.
To je z lidského hlediska čiré bláznovství.
Avšak jediným skutečným bláznovstvím je zde právě Boží láska.
Ta vytváří kontext, v němž do sebe všechny ostatní „bláznivé“ věci
zapadají jako kostky ve stavebnici.

Slavnost Těla a Krve Páně Benedikt XVI., Světlo světa, strana 105-106

Člověk si dnes myslí, že vše, co dříve očekával jedině od Boha, umí sám. Do tohoto myšlenkového modelu,

který se bere jako vědecký se věci víry jeví jako archaické.

Dnešní člověk už nehledá božské tajemství, ale myslí si, že ví všechno a čemu ještě nerozumíme rozluští jednoho dne věda, pak ovládneme všechno. Dnešní člověk už nepochopí jen tak, že krev Krista na kříži je smírnou obětí za jeho hříchy.

Tyto věty jsou sice veliké a pravdivé,

ale v celkové struktuře našeho myšlení a našeho obrazu světa nemají místo.

Je nutný překlad a nové pochopení.

Strana 130

K liturgii mše svaté se nemá přistupovat jako k sebeprezentaci společenství, které si řekne: je důležité, aby do toho každý dal sám sebe, - a nakonec hraje prim opravdu to „já sám“.

To, na čem záleží, je, abychom vstupovali do něčeho mnohem většího, abychom vycházeli ze sebe a šli dál. Proto je tak důležité,

aby liturgie nebyla tak nějak uplácaná vlastníma rukama. Liturgie je proces, jímž se člověk nechává vést do veliké víry a modlitby církve.

Z tohoto důvodu se raní křesťané modlili na východ,

k vycházejícímu slunci, symbolu přicházejícího Krista.

Chtěli tím ukázat, že celý svět směřuje ke Kristu a On celý tento svět pojímá.

Souvislost s nebem a zemí je velmi důležitá.

Staré kostely nebyly náhodou stavěny tak,

aby sluneční světlo pronikalo do chrámu Páně ve zcela určitou chvíli.

Právě dnes, kdy jsme si vědomi významu vzájemného působení

Země a vesmíru, bychom měli znovu odhalovat

kosmický i historický charakter liturgie.

Liturgie nebyla kdysi prostě někým vymyšlena,

ale organicky vyrůstala už od Abraháma.

Lidé, kteří mají určitý společný zájem, se spontánně spojují.

Tyto zájmy jdou častokrát proti zájmům jiných skupin.
Ve mši svaté nás nespojuje soukromý zájem té či oné skupiny,
spojuje nás zájem, který o nás má Bůh.
Tomuto Božímu zájmu svěřujeme všechny naše zájmy.
Díky tomu, že stojíme před Pánem a při Pánu,
se také naučíme stát jeden při druhém.

Slavnost Těla a Krve Páně

Benedikt XVI., Světlo světa, strana 148-151

Smyslem církve je, aby nás obracela k Bohu a Boha nechávala přicházet do světa. Liturgie mše svaté je aktem, v němž věříme, že Bůh nejdříve vstupuje sem k nám a my se Ho dotýkáme a odpovídáme. Dvojí formou se nám dostává vedení a síly: jednak tím, že slyšíme Boží slovo a dostáváme v něm pokyny na cestu a dále tím, že se nám v proměněném chlebě sám dává. To, na čem záleží, je, abychom Boha svými slovy a myšlením nerozměňovali a neměnili liturgii v sebe prezentaci. Liturgie je něco daného. Tedy ne, že my něco děláme, že my ukazujeme svoji kreativitu. Liturgie není žádná show, divadlo, spektakl. Musí být zřejmé, že liturgie žije z Jiného. Proto je danost církevní formy tak důležitá. Tato forma může být reformována v jednotlivostech, ale není možné, aby byla dílem obce. Nejde o sebe vytváření. Jednotlivé výrazy liturgie se mohou různit, ale vždy musí mít to, co nám předchází z celku víry církve, z celku její tradice, celku jejího života, a co nevyrostá jen z momentální módy. Právě toto je pro nás podnětem a výzvou, abychom se dali vytrhnout z pouhé okamžité situace; abychom se vydávali do celku víry, abychom mu rozuměli, vnitřně se na něm podíleli a bohoslužbě pak také dávali důstojnou formu, jejímž prostřednictvím nabývá krásy a stává se radostí. Je důležité, abychom celku dávali i krásnou formu, ale vždy ve službě tomu, co nás předchází, a nikoli jako něco, co bychom si nejdříve museli udělat sami. Skutečnost, že Kristus v eucharistii je opravdu přítomen není jen událost jednoho jediného dne, ale světových dějin vůbec. Je to rozhodující síla, z níž pak může docházet k proměnám lidí,

kteřá je předpokladem jakékoli pozitivní proměny světa.
Chceme-li, aby se něco ve světě posouvalo kupředu,
je to možné jen z Božího měřítka, tedy z eucharistie.
Velkými postavami dějin, které přinesly revoluce dobra jsou svatí,
kteří do světa přinesli nové impulsy z doteku s Krista v eucharistii.
Svaté přijímání není nějaký sociální ritus,
jehož bychom se mohli a nemuseli účastnit.

Slavnost Těla a Krve Páně, cyklus A, 1.čtení, mana Jan od Kříže, Výstup na horu Karmel, strana 43

Bůh nedal Izraelitům pokrm z nebe, kterým byla **mana**,
dokud jim nechyběla mouka, kterou si přinesli z Egypta,
tím jim dal na srozuměnou, že se nejprve musí zříci všeho,
poněvadž tento andělský pokrm se nehodí pro patro,
jež si chce pochutnávat na pokrmu lidském.
Duše, která se zdržuje a spokojuje s jinými chutěmi,
je nejen neschopná Božího Ducha,
ale dokonce velmi urážejí Boží velebnost ti, kdo vyžadují duchovní pokrm,
nespokojí se však se samotným Bohem,
nýbrž chtějí do toho vkládat žádost a náklonnost k jiným věcem.
Izraelité se nespokojili s tak prostým jídlem jako byla mana,
ale lačněli i po mase a domáhali se ho.
Náš Pán se velmi rozmrzel,
že chtěli směřovat tak nízké a hrubé jídlo s tak vznešeným a prostým,
které mělo v sobě při své prostotě chutnost a podstatu všech pokrmů.
Proto měli ještě sousta v ústech, když na ně sestoupil Boží hněv,
svrhl oheň z nebe a sežehl z nich mnoho tisíc, protože shledával nepřístupným,
že si žádali jiný pokrm, ačkoli jim dával pokrm z nebe.
Kdyby duchovní lidé věděli, kolik dobrého a jakou hojnost ducha ztrácejí,
když nechtějí konečně pozvednout svou žádost od dětinskosti
a jak by našli v tomto prostém duchovním pokrmu chuť všech věcí,
jen kdyby je nechtěli okoušet!
Ale neokoušejí je, protože příčinou, proč nevnímali chuť všech pokrmů,
kteřá byla v maně, byla skutečnost, že svou žádost nezaměřili jen na ni.
Takže Izraelité přestali nalézat v maně všechno zalíbení a všechnu sílu,
kteřou by si mohli přát, ne proto, že by v ní nebyla,
nýbrž proto, že chtěli něco jiného. Co z toho pro nás plyne za ponaučení?
Ten, kdo chce milovat něco jiného zároveň s Bohem, málo si cení Boha,
protože klade Boha na jedny vážky s něčím, co je od Boha svrchovaně vzdálené.
Není nic, co by se rovnalo Bohu, proto velmi křivdí Bohu duše,

kteřá spolu s ním miluje něco jiného nebo na tom lpí.
A když je tomu tak, co by teprve bylo, kdyby to milovala víc než Boha?

Slavnost Těla a Krve Páně, bl. Columba Marmion, str. 283

Všechna Kristova tajemství jsou tajemstvím víry.
*Bez víry nemůžeme žádné přijmout ani o něm rozjímat.
Přesto stupeň světla, které ozařuje naši víru v každém z nich, je různý.
Jestliže v každém Kristově tajemství setkáváme se stíny,
aby se naše víra stala záslužnou,
září v něm také dost světla, aby jí pomáhala.*

Ve všem vidíme projevat se nevýslovné spojení
božství s člověčenstvím.

Avšak v tajemství Eucharistie je to odlišné a těžší.

Co je na oltáři před proměňováním?

Trochu chleba, trochu vína.

A po proměňování pro smysly, dotek, zrak, chuť, také chléb a víno.

Jedině víra proniká pod tyto závoje až k božské skutečnosti,
kteřá se úplně skrývá.

**Bez víry vidíme vždy jen chléb a víno,
nevidíme ani Boha, ani člověka.**

Víra v Ježíšovu přítomnost v Nejsvětější Svátosti
je nejtěžší část křesťanské víry.

Proto židé řekli: To je tvrdá řeč, kdo to má poslouchat a odešli;

proto se tak málo lidí v kleče modlí v katolických kostelích,
proto tak málo křesťanů chodí k svatému přijímání.

Věřit, že člověk Ježíš je také Bůh, není snadné.

Ale mnohem těžší je věřit,

že tento chléb a toto víno je po proměňování člověk i Bůh.

Slavnost Těla a Krve Páně, Journet, Promluvy o eucharistii

Katolická církev věří

v Tělo a Krev, v duši a božství Ježíše Krista, Božího Syna:
obětovaného, přijatého a přítomného pod způsobou chleba a vína.
Obětovaného v průběhu mše svaté,
přijatého ve svatém přijímání
a skutečně a trvale přítomného ve svatostánku,
aby mne připravil na věčný život,
trvale přítomného pro přátelství,
a proto aby mi poskytl první pomoc.
Tyto tři funkce jsou stejně nezbytné.
Ten, kdo neví, jaké riziko mu hrozí na konci současného života,
podceňuje spásanosnou oběť Těla Kristova.
Ten, kdo nemá smysl pro vlastní slabost a pro svou osamělost,
vzdoruje přijímání Těla Kristova.
Ten, kdo neví, že ho Bůh miluje,
zanedbává Kristovu trvalou přítomnost ve svatostánku.
Církev v eucharistii věří se stejnou dávkou jistoty
v přinesenou Oběť, v přijatý Chléb a v přítomného Přitele.
Obětní dar, pokrm a přítomnost
je trojí užití jednoho a téhož daru se zřetelem na spásu mou a celého světa.

Zázraky Ježíšovy a jeho učedníků pomáhaly víře prostých i učených Židů.
V eucharistii je místo pouze pro čistou víru v Ježíšova slova:
„Toto je moje Tělo, toto je má Krev.“
Nebudme jako židé, kteří odešli, ale naopak jako apoštol Petr řekněme:
„Pane, ke komu bychom šli.
Ty máš slova věčného života,
a my jsme uvěřili a poznali,

že Ty jsi Ten Svatý Boží.“

Když se vás někdo ptá, co má dělat, aby našel pravdu, než mu začnete vykládat katechismus a křesťanská tajemství, dříve, než ho vrhnete do zástupu věřících, kde by se mohl cítit cizincem a kde by se mu církev mohla zdát jako skupina podobná ostatním, řekněte mu, aby si šel na chvíli sednout do kostela s evangeliem, ve chvíli, kdy tam nikdo z lidí není. Později bude moci pochopit, že skutečná tělesná přítomnost Krista v Nejsvětější Svátosti je zdrojem trvání církve v prostoru a čase až do konce světa.

Při mši svaté se setkáváme ne jako oddělené body kružnice, ale jako body, které našly svůj společný střed, jediného Krista. Čím víc se blížíme ke středu-Kristu, tím blíže jsme jeden druhému. Takže všichni, kdo přijímají, jsou následkem toho sjednoceni jako jsou spojeny body kružnice, ne přímo, ale svým vztahem ke geometrickému středu. Když všichni míří ke středu, jsou následkem toho spojeni v Kristu. Ve chvíli přijímání si neodnášíme každý svého Krista do srdce, ale všichni jsme sjednoceni v jednom Kristu.

Journet, Promluvy o eucharistii

Co je svaté přijímání?

Kristus přichází v nás milovat Boha Otce.

Mše svatá je dar obětovaný Bohu.

Kněz nenabízí mši svatou věřícím, ale Bohu.

Nesmíme zaměňovat slova „komu“ a „za koho“.

Bez dovolání se na Boha by celá církev nemohla pro naši spásu učinit nic.

Otec Jeroným, Protože navždy trvá dlouho

Svatá Terezie píše:

„Náš Pán nepřichází z nebe každý den jen proto, aby zůstal ve zlatém ciboriu.

Přichází, aby našel jiné nebe, nebe našeho srdce, v němž nachází potěchu.“

Farář Arský říkal:

„Všechna dobrá díla světa se nevyrovnají Nejsvětější oběti,
protože jsou jen lidským dílem, zatímco mše svatá je dílem Božím.
I mučednictví je ve srovnání s ní ničím,
neboť je to pouze oběť člověka Bohu,
zatímco eucharistie je obětí Boha pro člověka.“

Slavnost Těla a Krve Páně V. Kodet, Hledám tvou tvář, strana 54 atd.

Někteří lidé mají zvláštní představu o životě s Bohem.

Domnívají se, že se za ně může někdo pomodlit nebo jít na mši stejně tak,
jako když za ně někdo udělá nějakou práci.

Jiní se účastní mše svaté, ale mají pocit, že stačí,

když jde k svatému přijímání pan farář nebo ještě někdo z farnosti.

Když jde manželka, tak to musí stačit za celou rodinu. Hlavně že jsme na mši.

Ale Ježíš říká „Mé tělo je skutečný pokrm a má krev skutečný nápoj.“

Jak často nám přijde mnohem skutečnější pozemský pokrm,
zatímco eucharistický chléb považujeme za pokrm jen „jako“.

Právě tím, čím je Ježíš pro církve, tím má být církve pro svět–nic víc a nic méně.

Stejně jako se za nás nikdo nemůže naobědvat,

tak za nás nikdo nemůže žít náš osobní vztah s Bohem.

V něm si totiž každý z nás za sebe nachází na to, čím chce Bůh nasycit naše nitro.

Jinak budeme celý život duchovně hladoví, podvyživení nebo mrtví.

Ježíš mluví o chlebu života, a my jsme z něho udělali odměnu zbožných duší,
něco na způsob kaviáru po dobré večeři,

který mohu mít a nemusím, vždyť přece s Bohem mohu žít i jinak.

Pane faráři, já jsem hříšný člověk,

já přece nemohu chodit tak často k svatému přijímání.

Ale vždyť svaté přijímání je právě pro hříšného člověka,
který však o sobě ví, že je hříšník.

„Svatý je ten, kdo o sobě velmi dobře ví, že je a v čem je, hříšníkem.“ Chesterton

„Nejsme hodni přijmout eucharistii nikdo, ale všichni ji potřebujeme.“ Farář arský

Někoho paradoxně neodradí od stolu Páně vědomí vlastní hříšnosti, ale cizí hřích.

Pane faráři, já nechodím k svatému přijímání,

protože bych nechtěl dopadnout jako támhle ta ženská:

se všemi se hádá, doma nadává, kdekoho pomlouvá

a pak se hrdě nese k svatému přijímání.

Je třeba si uvědomit, jaká by ta žena byla, kdyby nechodila do kostela vůbec. Nežít své křesťanství jen proto, že ho nežije někdo jiný je podivná logika a chabá výmluva. Mělo by nás spíše znepokojovat, že se nám Bůh dává a my o něho nestojíme. Jestliže se neštilil Pán Ježíš jíst s Jidášem, jakým právem my nechceme být v kostele s komunisty. Avšak možná jediné pokání, které po obrácených komunistech chce Bůh, je to, aby snesli škaredé pohledy rádoby v uvozovkách zbožných křesťanů.

Slavnost Těla a Krve Páně, katechismus

Pán Ježíš ustanovil Svátost oltářní z těchto důvodů:

1. aby se za nás ve mši svaté obětoval
2. aby byl pokrmem naší duše
3. aby ustavičně přebýval mezi námi zároveň jako Bůh i člověk.

V každé mši svaté se nejen vzpomíná na Ježíšovu oběť na kříži, ale přímo se zpřítomňuje.

Když jdeš na mši svatou,

je to stejné, jako bys šel na Kalvárii pod kříž.

Užitky mše svaté jsou dvojí: obecné a zvláštní.

Obecných užitků se dostává všem lidem,

zvlášť katolickým křesťanům na zemi a duším v očistci.

Zvláštních užitků se dostává knězi, který ji obětuje,

těm, za které ji kněz obětuje výslovně

a těm, kteří jsou na ní zbožně přítomní.

Obětí mše svaté nabýváme milosti ke zbožnému životu,

odpuštění časných trestů a Boží pomoci v pozemských potřebách.

Když jdeš na mši svatou, vzpomeň si, že jdeš na Kalvárii,

kde se za tebe obětuje Pán Ježíš a podle toho se připravuj a chovej.

Při obětování máme s knězem obětovat Bohu mešní dary a zároveň sami sebe (duši, tělo, práce, starosti, radosti i bolesti).

Při pozdvihování máme pozdravit Pána Ježíše a spojit se s ním na kříži.

Můžeme v duchu říci: „Pán můj a Bůh můj“,

Pane Ježíši, s Tebou jsem ukřížován.“,

Těmito slovy chceme říci, že toužíme planout pro svaté Boží zájmy

a být mrtví pro marnosti světa, dále se můžeme modlit:
„Pane Ježíši, v tebe věřím, v tebe doufám, tebe nade všechno miluji.“,
„Pane Ježíši, tobě žiji, tobě umírám, tvůj jsem živ i mrtev.“

Při svatém přijímání máme přijímat skutečně nebo aspoň duchovně.

Slavnost Těla a Krve Páně, Journet, Promluvy o eucharistii (tajemství mše svaté vysvětlitelné i pro děti)

Když při mši svaté ve chvíli proměňování zavřete oči,
máte před sebou přesně to,
co by měla Panna Maria před očima u paty kříže, kdyby zavřela oči.
Když při pozdvihování zavřete oči,
máte před nimi tutéž jedinečnou krvavou skutečnost,
obětovanou jednou provždy. *(Neříkám tím, že máte zavírat oči.)*
Tato skutečnost se neopakuje, opakuje se jen obřad, vnější obal,
ve kterém je tato skutečnost zpřítomněna.
Jenom když Panna Maria otevřela oči,
viděla krvavou oběť v její nahotě, zatímco my máme před očima
krvavou oběť zahalenou v něžnosti proměněného chleba a vína.
Je zde nekrvavá přítomnost jediné Kristovy krvavé oběti,
bez níž nikdo nebude spasen.
Celé drama krvavého kříže a vykoupení světa je přeneseno
do nevýslovného ticha, něhy a pokoje nekrvavé oběti mše svaté.
Božský život se zahaluje něhou a laskavostí,
aby se nás přišel dotknout,
aniž by nás omráčil, aniž by rozrušil křehkost světa.
Panna Maria stojí přítomná před výkupnou obětí krvavého kříže.
Tento krvavý kříž, ve kterém se prolíná prosba i odpověď,
zastíní Pannu Marii.
Takto je vzata do činu Kristova vykoupení přímo ve chvíli,
kdy je završován, je jím zasažena a celý jej uchovává ve svém srdci.
Nikdo se nikdy nedostal
tak hluboko v Kristově vykoupení jako Panna Maria.

Boží Tělo (Poslední večeře Ježíše s učedníky) *Otec Jeroným, mnich ze Sept Fons*

Jednoho památného čtvrtěčního večera na jaře okolo roku 30 v Jeruzalémě v horní místnosti vyzdobené a připravené, když končila Poslední večeře a když učedníci okolo Mistra už neměli, co říci, tehdy Ježíš promluvil sám s mocí a autoritou a ustanovil, co kdysi slíbil. Svým vnějším vzhledem a způsobem nám mše svatá připomíná okolnosti, ve kterých Náš Pán Ježíš Kristus ustanovil **oběť**, kterou chtěl zanechat své církvi

s posláním ji **znovu opakovat, a tak zpřítomňovat.**

Tuto oběť Náš Pán ustanovil při příležitosti jedné hostiny – Poslední večeře, proto při mši svaté naše oči vidí na oltáři chléb a víno stejně jak tomu bylo na stole ve večeřadle. Kněz před námi vyslovuje slova a koná gesta, která Ježíš vyslovil a konal nad chlebem a vínem před očima svých apoštolů. Tento večer během večeře byla tedy opravdová oběť. Ježíš se vydal Bohu svému Otci pod způsoby chleba a vína, a aniž by vytrpěl smrt, dal své tělo a svou krev-to samé tělo a tu stejnou krev, které měl později dát na kříži pod zjevným způsobem tam přítomným. A přitom vytrpěl svou krutou smrt.

Evangelium nám zdůrazňuje, že to bylo při Poslední večeři, kdy začalo to, co už dlouho Náš Pán nazýval „**moje hodina**“ – to znamená vrcholný moment jeho poslání – jeho výkupná oběť. Vyprávění začíná takto: „Ježíš věděl, že přišla jeho hodina.“ Jan, 13,1

Tato hodina netrvala 60 minut,

ale pokračovala bez přerušení po celé utrpení

až do smrti Kristovy druhý den na kříži.

Pouze tehdy, jak nám říká evangelium, Ježíš řekl: „Dokonáno jest.“

To lze přeložit: Co jsem měl udělat je hotové, má hodina je završena.

Ježíš uzavřel do snadno obnovitelného obřadu
s proměněným chlebem a vínem, do obřadu,
který ustanovil při Poslední večeři,
celou skutečnost oběti kříže samu o sobě neobnovitelnou.
Každá mše, když znovu koná Poslední večeři,
nám dává účast na spásné síle smrti Božího Syna, Našeho Spasitele.

Katolická církev nás učí, co se týká mše svaté, dva body,
které máme uchovat jako podstatné pro naši víru:

1. Mše svatá je opravdová oběť.

2. Mše svatá je totožná s jedinou obětí Krista na Kalvárii.

Otázka zní:

Jak je mše svatá, které se dnes účastním pouze jedna a táž oběť jako smrt
Ježíše na kříži, která se odehrála přibližně před 2000 roky v Jeruzalémě?

Odpověď zní:

Aby byla jednota a totožnost mezi obětí mše a obětí na Kalvárii je třeba,
aby činnost kněze nám zpřítomnila tu minulou událost,
kterou byla smrt Krista na kříži.

Je to tedy problém, který se týká času a pojetí času,
stejně jako tajemství skutečné přítomnosti se týká místa a pojetí místa.
Bůh existuje mimo čas,

žije ve věčné chvíli, jediné bez začátku a konce, vždy přítomný.

To je následek Boží přesažnosti, která Boha staví nad všechny limity,
nad všechny nedokonalosti a omezení. Tady máme to,
co se děje při každé mši svaté zázračným a nepostižitelným způsobem.

Ona minulá chvíle, kdy Ježíš zemřel,

je nám zpřítomněna ve chvíli, kdy slavíme eucharistii.

Z moci, kterou jemu samotnému přináší kněžské svěcení,

kněz obnovuje skutek – dvojí proměnění:

– který nám dává účastnit se chvíle, kdy Ježíš umírá na Kalvárii.

Mše neopakuje Kristovu smrt ani oběť.

Ježíš vytrpěl smrt jen jednou a svou oběť přinesl jen jedenkrát.

Naproti tomu mše svatá obnovuje skutek – dvojí proměnění – který nás na
chvíli činí přítomnými v Kristově smrti na kříži, která se odehrála kdysi.

Proto spása, kterou nám získala Ježíšova smrt,

nepřichází k nám ve vzdálené události přes několik staletí.
Jsme to v té chvíli my, i když to není vidět,
kdo se připojujeme k utrpení Našeho Pána v jeho živé a činné skutečnosti.
Když se účastníme mše,
nepřipojujeme se k jakékoli chvíli v jakémkoli období Ježíšova života,
ale právě k době jeho oběti, kterou nazval „moje hodina“.

Takto slova proměňování,

kteřá kněz pronese nad chlebem a vínem mají dvojí účinek:

1. působí přepodstatnění (transubstanciaci)

2. sjednocuje naši dnešní chvíli, při které se účastníme mše svaté,
s tou dějinnou chvílí, která viděla umírat Našeho Pána.

Tyto dva účinky způsobené proměňovacími slovy

představují dva zázraky – dvojí porušení zákonů času a prostoru,
ale dosahují dvojí přítomnosti:

tu skrze kterou je přítomný sám Ježíš pod proměněnými způsoby,
a tu skrze kterou se stáváme současníky Ježíšovy smrti na Kalvárii.

Závěrečné poučení a napomenutí:

Zvykněme si stále znovu vracet se k těmto pravdám naší víry,
neboť mše svatá nám nenabízí nic zvláštního k vidění,
je to záležitost pouze víry měřené důvěrou v Boží všemohoucnost.

Slavnost Těla a Krve Páně, P.Jozef Augustyn, SJ

Eucharistie je **modlitbou vděčnosti**. Jejím prostřednictvím se křesťan zapojuje do velkého díkůčinění Ježíše Krista Bohu Otcí. Děkujeme především za odvěkou Boží lásku k člověku, za dílo stvoření i za všechno, co Bůh vykonal v dějinách spásy i v naší životní historii. Děkujeme i za darovaný příslib Ježíšovi přítomnosti po všechny dny až do skonání světa. Účastí na eucharistii se křesťan učí postoji vděčnosti vůči Bohu a lidem za všechno, čím je a co má. Být vděčný znamená nepřijímat věci samozřejmě,

nýbrž sledovat jejich stopu k prapočátku, k Bohu.
Vědomí vlastních hranic v lásce člověka k člověku
je Božím pozváním k hledání absolutní Boží lásky.
Toužíme-li po nekonečné lásce, toužíme po Bohu samém,
neboť on sám tak naše srdce utvořil.
V lidské lásce a přátelství bychom se kromě úsilí splňovat si
navzájem svá přání měli snažit o společné naplňování Božích přání.
Tomu nás učí a k tomu nám dává sílu eucharistická oběť při mši svaté.

Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo), Nouwen (cyklus C, 2 čtení *nebo* cyklus B, evangelium)

Všimněme si 4 věcí, které Ježíš udělal s chlebem ve večeřadle dříve,
než chléb proměnil ve své Tělo.

To stejné se totiž děje s námi jako s chlebem v Ježíšových rukou.

Ježíš chléb vzal, požehnal, lámal a rozdával.

K tomu prvnímu. Ježíš vzal chléb, tedy vybral, vyvolil.

Každý z nás jsme jedinečný, jsme od Krista vzati a vyvoleni k něčemu,
co za nás nikdo jiný nemůže udělat.

Naším heslem nemá být: hlavně nevybočuj z řady.

Člověk, který nepřijímá svoje vyvolení od Boha,
vystavuje se nebezpečí sebe odmítání.

Boží vyvolení však nemá nic společného
se světským elitářstvím plodícím nadřazenost a pohrdání,
ale naopak plodí pokoru a úctu k jedinečnosti druhých.

K tomu druhému. Ježíš chléb požehnal.

Požehnat někomu znamená říci o něm dobré věci.

Každý z nás potřebuje slyšet o sobě dobré věci.

Jsem stvořen z lásky a pro lásku.

Toto vědět a z toho žít znamená být Bohem požehnan.

Nemá to nic společného se světským obdivem, slávou a pochlebnictvím.

K tomu třetímu. Ježíš chléb lámal.

Musíme se naučit s láskou a jemností přistupovat ke svému zlomenému srdci
a v určitém smyslu se spřátelit se svou nedokonalostí a křížem,
a přitom se nestávat sebelitostivými. Naše utrpení samo o sobě je k ničemu.
Teprve ve spojení s Kristem stává se prostředkem spásy.

K tomu čtvrtému. Ježíš chléb rozdával.

Nestačí abychom byli vyvoleni, požehnáni a lámáni.

To všechno by bylo k ničemu,

kdybychom žili jen sami pro sebe a nestali se darem pro druhé.

Musíme být Ježíšem vzati, požehnáni, lámáni a rozdáváni,

abychom se stávali eucharistickým Kristem.

Ježíš je pro nás eucharistií, abychom také my byli eucharistií pro lidi kolem nás.

To, čím je Kristus v eucharistii pro církev, tím má být církev pro svět.

Slavnost Těla a Krve Páně

Dnešní slavnost Těla a Krve Páně je svátkem,

při kterém máme příležitost si uvědomit,

jak jsou Boží dary, nabídnuté člověku, obyčejné a nenápadné!

Možná nám nejde dohromady to, co jsem teď řekl,

s tím, co si každý asi představí, když se řekne—svátek Božího Těla:

zlatá monstrance, baldachýn, okuřování, družičky, květiny...

Řekneme si, jakápak nenápadnost,

málokterý svátek je v liturgickém roce slaven s větší okázalostí a nádherou! Ale to je právě to – všechnu tu nádheru

kolem tajemství Boží přítomnosti, kolem eucharistického Chleba,

popravdě řečeno, postupně doplňovala lidská zbožnost.

Jistě ponejvíce upřímná a dobře míněná,

leč občas asi motivovaná i skrytou nespokojeností nad tím,

jak všední a sám o sobě málo ohromující prostředek si zvolil Pán Ježíš,

když chtěl zůstat trvale přítomen v lidském světě.

A právě proto si dnes chceme připomenout,

že za vši tou slavnostní a uctivou formou je skutečnost,

kteřá nás vždy znovu musí zasáhnout v srdci:

že totiž veliký Bůh touží být v mém životě přítomen

tak samozřejmě a pořád, jak to napovídá znamení,

kteřé pro tuto skutečnost zvolil: totiž **chléb**.

Nikdo z nás se nad ním nepozastavuje, často ho ani nevnímáme,

ale přitom by bez něj lidský život nebyl vůbec trvale možný.

Chléb je v našem životě přítomen stále.

Dnes se máme zeptat,

jestli je stejně stále v našem životě přítomen i Bůh.

Slavnost Těla a Krve Páně, P.Dolan, Kněží pro třetí tisíciletí

Na konci 16.století v Japonsku, krátce poté, co tam bylo zaseto semeno evangelia, byli všichni misionáři vyhnáni a začalo kruté pronásledování. Světlo víry se zdálo vyhaslé. O 260 let později se misionáři vrátili. Objevili s ohromením malou vesnici, kde se asi stovka obyvatel scházela každou neděli, aby se modlili Apoštolské vyznání víry, Otčenáš, Zdrávas, Sláva, Úkon víry, naděje a lásky, Úkon kajičnosti, Desatero a Blahoslavenství. Hosté se s údivem ptali, odkud pochází tento zvyk. Vesničané jim vysvětlili, že kdysi v dávné minulosti mužové, kterým říkali otcové, naučili lidi tato slova a v očekávání vlastního mučednictví je nabádali k tomu, aby si tyto modlitby zapamatovali a každou neděli je recitovali. „Otcové jezuité“ je také ujišťovali, že jednoho dne se jiní otcové vrátí a naučí je o Ježíši a jeho způsobech více. Noví misionáři vzrušeně vyhrkli: „My jsme ti otcové!“ Jejich výkřik se však setkal s ledovým tichem a podezíravými pohledy. Vůdce vesnice (stařešina) přistoupil blíže.

„Bylo nám řečeno, že až přijdou mužové, kteří o sobě budou tvrdit, že jsou těmi „otci“, musíme jim položit 4 otázky, abychom se ujistili, že jsou z pravé církve.

Nově příchozí kněží je poněkud nervózně pobídl:

„Jaké jsou to otázky?“ Ptejte se.

První otázka. „Když vstupujete do svých kostelů, co děláte?“

Jezuité odpověděli tím, že předvedli pokleknutí.

Setkalo se to v zástupu s užaslou radostí.

Druhá otázka. „Má váš Pán matku?“

„Ano“ ujišťovali je kněží „její jméno je Marie“.

Zástupem se začalo šířit vzrušení.

Třetí otázka. „Kde žije pozemský vůdce vaší Církve?“

„V Římě“ odpověděli misionáři, k nesmírné radosti zástupu.
Čtvrtá otázka. „Máte vy „otcové“ manželky?“ „Nemáme.“
Vesničané samou radostí nesli misionáře do kostela,
který dvě a půl století neviděl žádného kněze.

Víru, naději a lásku podpírají v církvi 4 sloupy:
skutečná přítomnost Krista v eucharistii, mariánská úcta,
poslušnost Svatému Otci, věrnost celibátu.

Slavnost Těla a Krve Páně, cyklus C, první čtení ***Otec Jeroným, Protože navždy trvá dlouho, strana 162***

Setkání Abraháma s Melchisedechem,

je časově prvním případem střetnutí duší, které poznávají,
že jsou stejného rodu, protože se modlí stejným způsobem.
Abrahám žil duchovně odloučen od svého příbuzenstva,
které setrvalo v pohanství, protože sám vyznával víru v jediného Boha.
Důkazem toho byla jeho emigrace daleko ze země jeho předků.
Podobně i při svém pobytu v Kanaánu žil sám a v odloučení.
Mezi usedlými pohany zůstával kočovníkem.
Nikomu se se svými náboženskými jistotami nemohl svěřit.
A tu se náhle objevil Melchisedech,
který také vzýval „Boha Nejvyššího, Stvořitele nebe a země.“
Tento Melchisedech se svěřil Abrahámovi, jakým způsobem se modlí.
Předvedl mu v jeho přítomnosti liturgii, kterou si sám složil,
aby uctil pravého Boha: oběť, při níž se neobětuje krev
a která svým úsilím směřuje k čistotě a nemateriálnosti
v podobě pokojně obětovaného chleba a vína.
Abrahám a Melchisedech vyjadřují svou duchovní radost,
kterou pocítují při vzájemném setkání.
Melchisedech jásá v Bohu nad Abrahámem, nad povoláním a milostmi,
kterých se Abrahámovi dostalo.
Abrahám dává Melchisedechovi desátek ze své kořisti,
aby tak vyjádřil svou úctu a vzájemné spojení duší.
A potom se každý z nich vydává za svým osobním dobrodružstvím.
Avšak toto jediné setkání pro ně zůstane zdrojem úžasu.
Každého z nich bude posilovat vědomí, že existuje ten druhý,
a jistota, že druhý zůstává věrný téměř Nejvyššímu Bohu.

Pohleďme, jak se ty dvě dávné postavy loučí,
jsou to dva vůdcové karavan, odvážní a zamýšlení,
zahalení do tajemství, s průzračnými srdci.
I když budou ve své poušti jeden od druhého odloučeni,
od nyníjška už nebudou osamoceni.

Je to poprvé, kdy dva lidé vědí, že jsou plně sjednoceni na základě společné víry,
oběti (chleba a vína), modlitby a zkušenosti s Bohem.

V události setkání Abraháma s Melchisedechem
můžeme vidět vzdálený původ rodiny duší Božích přátel,
které spojuje jedna úžasná Boží milost, kterou je důvěrnost.

Slavnost Těla a Krve Páně

Mezi nanebevstoupením Pána Ježíše a nanebevzetím Panny Marie
bylo krásné období,

kdy apoštol Jan a Panna Maria bydleli spolu v jednom domě.

Panna Maria se starala o každý detail života v tomto domě.

Jaké to asi bylo, když Jan sloužil mši svatou
a Matka Boží byla mše svaté dokonale účastna.

Jan a Maria a mezi nimi otevřené Srdce a milosrdná Tvář Krista,
Ježíše obětovaného.

Apoštol Jan s Pannou Marií adorovali
a přinášeli náhradu za ostatní apoštolý.

Pán Ježíš dnes více než jindy potřebuje kněze,
kteří adorují za kněze, kteří neadorují.

Církev naléhavě potřebuje kněze,
kteří se klanějí před vystavenou Nejsvětější Svátostí a činí pokání.

Pod křížem stáli Jan, Maria a Magdalena.

Tito tři nás mohou naučit, co to znamená být přítelem Kristova kříže.
Obnova církve začne u svatostánků, nikde jinde.

**„Všechna dobrá díla světa se nevyrovnají Nejsvětější oběti,
protože jsou jen lidským dílem, zatímco mše svatá je dílem Bo-
žím.**

**I mučednictví je ve srovnání s ní ničím,
neboť je to pouze oběť člověka Bohu,
zatímco eucharistie je obětí Boha pro člověka.“**

Slavnost Těla a Krve Páně

Pán Ježíš pro nás bude tím, kým chceme, aby pro nás byl.

Jestliže se k Němu chováme jako k cizímu, bude naším Soudcem.

Když mu důvěřujeme, bude naším Spasitelem.

Když Ho budeme milovat,

bude naším milujícím Snoubencem a Ženichem,

bude nejvnitřnějším bytím naší bytosti. G.Bossis

Bůh se stal v JK člověkem.

To je první velké ponížení.

Pak se Bohočlověk JK nechal ukřižovat.

To je druhé ještě větší ponížení.

Největší ponížení, jaké si Bůh zvolil je to, že se stal chlebem.

Není snadné věřit, že člověk Ježíš je zároveň Bohem.

„Ale mnohem těžší je věřit, že tento chléb a toto víno

je po proměňování člověk a Bůh Ježíš Kristus.“ Marmion

Je to nejtěžší pravda křesťanské víry.

Je zde největší vážnost a naléhavost toho,

co má Ježíš na Srdci a co po nás žádá.

Na Vánoce chodí do kostela hodně lidí. Na Velikonoce méně.

Nejméně je těch, kteří znají ticho svého kostela při adoraci Nejsv. Svátosti.

Kdo je to Ježíš v Nejsvětější Svátosti a ten, který před ním klečí?

Jsou to dvě nejponíženější osoby na tomto světě.

Díky tomu nejdůvěrnější a nejšťastnější přátelé.

Jestliže chci být s Ježíšem spojen tím nejsilnějším a nejdůvěrnějším poutem, jaké je na této zemi možné, musím vyhledávat tuto poníženost Ježíšovu a svou.

„Nikdy nevyhledávejme to, co je velké v očích smrtelníků.
Jediné, co nevzbuzuje závist je poslední místo
– místo, kde se vždycky skrývá Ježíš.
Toto místo je svobodné od marnosti a zármutku ducha.
Stačí se ponížit a snášet své nedokonalosti. V tom spočívá pravá svatost.
Pospíchejme na poslední místo s Ježíšem a za Ježíšem.
Nikdo s námi nebude soupeřit.“ Sv. Terezie z Lisieux
Všichni totiž mají moc práce s tím, jak se dostat na první místo.
Jestli je na tom místě Ježíš, to už skoro nikoho bohužel dnes nezajímá.

Dnešní křesťané raději utíkají po špatných cestách bez Ježíše
a to znamená bez nadpřirozeného života duše
než aby se belhali po správné cestě s Ježíšem.
Když Ježíš nabídl své Tělo za pokrm, Židé řekli:
„To je tvrdá řeč, kdo to má poslouchat.“
Nebudme jako oni. Řekněme spolu se sv. Petrem:
„Pane, ke komu bychom šli. Ty máš slova věčného života.“

Slavnost Těla a Krve Páně
Athanasius Schneider, Corpus Christi, s. 13

Kéž by nám mše svatá nikdy nezevšedněla.
Náš Pán Ježíš Kristus je zároveň kněz i oběť.
Obětuje sám sebe. Tak to máme dělat i my.
„Všechna dobrá díla světa se nevyrovnají Nejsvětější oběti,
protože jsou jen lidským dílem, zatímco mše svatá je dílem Božím.
I mučednictví je ve srovnání s ní ničím,
neboť je to pouze oběť člověka Bohu,
zatímco eucharistie je obětí Boha pro člověka.“
Nejsvětějším, největším, nejúžasnějším a nejbožštějším dílem
v celém stvoření a v celé věčnosti je Nejsvětější oběť Mše svaté.
Mše svatá je v podstatě stejná jako nejsvětější Oběť na Golgotě.
Jsme přítomni témuž dílu, které Kristus dokonal na Kříži,
a jsme přítomni dílu, které Kristus Věčný Velekněz nyní
a provždy koná v Nebi v přítomnosti Nejsvětější Trojice:
Oběť věčné a trvalé smlouvy,
která je obětí nejvyšší oslavy a adorace Trojjediného Boha.
Proto je také jedinečně účinnou obětí vykoupení lidstva
a posvěcení celého stvoření. To je podstata Mše svaté.

*Když se jí účastníme, jsme také duchovně, ale skutečně
účastní Oběti na Golgotě a úkonu vzdávání nebeské úcty Kristu.
Když vstoupíme do kostela,
abychom se účastnili mše svaté, jsme přítomni na Golgotě,
a současně stojíme v přítomnosti otevřeného nebe.*

Mše svatá je *tedy* největším pokladem Církve a každého katolíka. Když lidé naleznou největší poklad, pak obětují všechno, co mají a dokonce všechno co jsou, aby tento poklad bránili a měli na něm podíl.

Všechny minulé generace katolíků zanechali dojemné příklady svého chování vůči tomuto největšímu tajemství naší víry.

Bůh vložil do rukou kněží svého vlastního Syna Ježíše Krista, Sobě rovného a věčného.

Do rukou kněží položil Kristus všechny své poklady, všechny svátosti a milosti, lidské duše, které jsou mu dražší než celý vesmír a které vykoupil svou Krví.

Jeden takový příklad nacházíme v dějinách irských katolíků, v dobách, kdy mše byla zakázaná.

Otec Augustin, kapucín napsal: „Nepřátelé naší víry viděli, že sužování katolíci se shlukují do zablácených chatrčí, jako se dříve shromažďovali do kostelů, a klanějí se před hrubým oltářem tak hluboce, jako to před tím činili před uměleckým dílem.

To tedy nebylo nic pouze lidského, ale něco skutečně božského, co upoutávalo jejich oči a uchvacovalo jejich duše.

Byla to skutečná přítomnost Krista v eucharistické Oběti, která Iry přitahovala a působila,

že vylévali veškeré bohatství svých srdcí v ubohých chatrčích, které On ráčil navštívit na prchavou hodinu nebo méně.“

Kéž příklady eucharistické lásky a úcty nesčetného množství našich bratří a sester, kteří nás během minulých tisíciletí předešli ve znamení víry, prohloubí naši vlastní víru v nevýstižné tajemství mše svaté a dají nám růst v naší lásce a úctě k eucharistickému Pánu.

Sv. Petr Julián Eymard řekl:

„Nemá Ježíš právo, na ještě větší pocty ve své Svátosti, když v ní znásobuje své oběti, a ještě více se poníží?

Jemu, nechť se vzdávají slavné pocty, velebení, bohatství, krása bohoslužby! Bůh dal pravidla mojžišské bohoslužby do nejmenších podrobností,

a to byl jen symbol (předobraz).

Věky víry se myslelo, že nikdy nemůžeme učinit dost, aby se zvýšila nádhera eucharistické bohopocty.

Tyto divy byly dílem víry;
úcta a pocty prokazované Ježíši Kristu jsou měřítkem víry lidu.
Proto ať se vzdává pocta eucharistickému Ježíši.
Je jí hoden, má na ni právo.
Pane, zůstaň s námi! Budeme tvými věrnými adorátory!
Raději vyhnanství, strádání a smrt, než abychom byli zbaveni Tebe!
Katolíci mají velký důvod se hanbit,
za nedostatek úcty v Pánově přítomnosti.

Vstupte do synagogy; jestliže budete mluvit,
nebo se nebudete chovat náležitě, vyženou vás.
Než vstoupíte do mešity, požádají vás, abyste si vyzuli boty.
Jejich úcta dalece přesahuje naši.
Proč činíme našemu Pánu to, co by nás uráželo, kdyby to dělali nám?
Proč jsme méně citlivý, když je v sázce čest našeho Pána,
než když je v sázce naše vlastní titěrná důstojnost?
Proto vzdejme našemu Pánu první hold citu a úcty,
jakmile přijdeme do jeho přítomnosti.
Ano, naše největší hříchy proti víře pocházejí z našeho nedostatku úcty.“

Po závěrečné modlitbě kněz řekne:

Slavnost Božího těla je největším Eucharistickým svátkem.
Ať si je toho každý vědom a podle toho zařídí i svoje jednání.
Do průvodu si prosím vezměte kancionály a zpívejte.
Při průvodu se zbytečně neohlížejte na všechny strany,
bez potřeby nemluvte a nebavte se,
věnujte v hluboké zbožnosti veškerý svůj zájem a pozornost
posvátným obřadům a Ježíši Kristu, který zde kráčí.
Při žehnání Nejsvětější svátostí poklekněte, pokud vás nebolí kolena.

Všichni svatí tvrdili, že obnova církve začíná od eucharistie.

Mše svatá je nejen setkání, ale také spojení milovaného s Milovaným.

Tak jako intimní milování manželů má předehtu a dohtu, ještě více potřebuje mše svatá vynalézavé předehty a dohty.

Díky tomu budeme žít z jedné mše svaté až do té další.

Kdo rád z kostela s Kristem v srdci odchází, ten tam také za Kristem rád znovu přijde.

Nebude to už něco od jeho života odtržené.

Být několik minut před začátkem bohoslužby v kostele není jen skutek ohleduplnosti vůči druhým, ale také potřeba vlastního srdce a duše.

1.Eucharistie je největší z Ježíšových zázraků. (sv.Tomáš Ak.)

2.Eucharistie je větší zázrak než vzkříšení z mrtvých.

(sv.J.Vianney)

3.Eucharistie je zázrak, který všechny zázraky převyšuje svým obsahem, nad všechny vyniká délkou svého trvání, je to neustálé Boží vtělení, stále se Bůh stává člověkem a chlebem pro nás, je to ustavičně se obnovující Kristova oběť,

je to hořící keř, který viděl Mojžíš a který neustále plane na oltáři; je to mana – pravý chléb z nebe.

„Všechna dobrá díla světa se nevyrovnají Nejsvětější oběti, protože jsou jen lidským dílem, zatímco mše svatá je dílem Božím. I mučednictví je ve srovnání s ní ničím, neboť je to pouze oběť člověka Bohu, zatímco eucharistie je obětí Boha pro člověka.“

Vzbuzení úmyslu před mší svatou

Chci slavit mši svatou:

vykonat, co je podle obřadu svaté římské církve
třeba ke zpřítomnění kalvárské oběti
našeho Pána Ježíše Krista.

Chci tuto oběť slavit k chvále a slávě všemohoucího Boha
a ve společenství všech svatých,
abych z toho měl užitek já i všechen Boží lid.
Chci ji přinést za všechny obecně nebo zvláště
svěřené do mých modliteb a za blaho celé církve.

Amen.

Modlitba k Panně Marii před mší svatou

Svatá Panno Maria, láskyplná a milosrdná Matko,
já, nehodný a ubohý hříšník,
obracím se k tobě celým svým srdcem

a celou svou myslí a prosím tě:
jako jsi stála pod křížem svého milovaného Syna,
tak stůj milostivě i při mně a při všech kněžích,
když slavíme nejsvětější oběť,
ať provázení tvou přízní konáme tuto službu tak,
aby byla důstojná Trojjediného Boha a hodná jeho zalíbení.
Amen.

Modlitby při oblékání posvátných rouch

Humerál:

Pane, vlož na mou hlavu přilbici spásy,
abych přemáhal ďáblovy nástrahy.

Alba:

Pane, obleč mne bílým rouchem a očist' mé srdce,
ať vybělen v Beránkově krvi se těším z radostí věčných.

Cingulum:

Pane, přepásej mne pásem čistoty,
uhas ve mně zlou žádostivost,
aby ve mně vždy vzrůstala ctnost čistoty.

Štola:

Pane, vrať mně ztracený šat nesmrtnosti,
abych touto službou, kterou budu konat, jakkoli jí nehodný,
dosáhl radostí věčných.

Ornát:

Pane, Ty jsi řekl: „mé jho je sladké a břímě lehké“;
dej, ať toto roucho smím nosit tak,
abych mohl získat tvou milost.

Modlitba při příchodu kněze k oltáři

Pane, sejmi z nás naše nepravosti,
ať můžeme k tomu, co je svaté,
přistoupit s čistým srdcem.

Modlitba při sypání a žehnání kadidla

Na přímlovu svatého archanděla Michaela,
stojícího po pravé straně kadidlového oltáře,
a všech svých vyvolených,
kéž Pán požehná + a přijme
tento zápal jako líbeznou vůni.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba při okuřování obětních darů

Pane, tento zápal tebou požehnaný,
ať vystoupí k Tobě,
a na nás ať sestoupí tvé milosrdenství.

Modlitba při okuřování oltáře

Obětním dýmem buď před tebou modlitba moje,

obětí večerní moje vztažené ruce!
Pane, postav k mým ústům ochranné strážce,
k bráně mých rtů svou spolehlivou hlídku!
Nenech mé srdce, aby se klonilo ke zlu,
nedopusť, abych provedl nějakou špatnost.

Modlitba při vracení kadidelnice

Kéž v nás Pán roznlítí oheň svého milování
a plamen věčné lásky. Amen.

Zamysleme se nad jednotlivými částmi mše svaté, které spolu souvisí a tvoří neoddělitelný celek.

1. Na začátku mše svaté je polibek lásky:
kněz **lúbá oltář**, nečichá k oltáři, ale lúbá ho.

Kéž to není nikdy polibek Jidášův!!!

Políbit někoho je ještě silnější gesto než podání ruky.

Oltář je symbol Krista. Políbením oltáře si nejen kněz, ale všichni přítomní mají uvědomit, že začíná něco od srdce k Srdci, milovaný se setkává se svou milovanou. Na co všechno myslíme v kostele: Myslíme na to, kdo tam je a kdo tam není; co má kdo na sobě; co dělají děti, bohužel nemyslíme na to, na co bychom měli myslet.

Častokrát zapomínáme, že to, co je důležité, je očím neviditelné.
A správně vidíme jen srdcem.

Modlitba při políbení oltáře na začátku mše svaté

Pane, prosíme Tě pro zásluhy tvých svatých,
jejichž ostatky jsou zde, i všech svatých,

abys nám milostivě odpustil všechny hříchy.

*Správně bych tedy měl políbit oltář, kde ostatky svatých jsou
a nikoli obětní stůl, kde ostatky svatých nejsou.*

2. Po políbení oltáře je **znamení kříže**. Máme si v tu chvíli uvědomit, že to, co se tady při mši koná není jen lidské počínání; člověk si to nevymyslel; vstupujeme do neviditelného prostoru, kde se odehrává tajemné setkání mezi námi a Bohem; vstupujeme do jiné reality, je to svět Boží: při každé mši svaté je celé nebe – jsou zde zástupy andělů a svatých.

Kříž je znamením víry a vítězství. Císař Konstantin Veliký slyšel: „V tomto znamení zvítězíš“. Kříž je přihlášení se ke Kristu ukřižovanému. On je naše jediná chlouba. Kříž je to nejkratší vyznání víry v Nejsvětější Trojici, je to prastaré silné gesto, kterým dáváme najevo, na čí straně stojíme, co chceme dělat; teď ustupují všechny naše zájmy, protože jsme zde abychom konali posvátnou skutečnost, abychom se účastnili největšího Božího díla: zpřítomnění kalvárské oběti Ježíše Krista. Kříž nemá být neuvědomělý klikihák, ale gesto, kterým vyjadřuji, komu patřím. Znamení kříže je ochrana před zlem a v pokušení.

„Ve mši svaté se nejdokonalejším způsobem dává Bůh lidem a lidé Bohu. Každá mše je skrze Kristův kříž velkým požehnáním, tichým výbuchem lásky, velkým sestoupením Boha do světa, aby zabránil jeho zničení a vítězství zla nad

dobrem. A z druhé strany, každá mše vyvolává v nějaké nám skryté části světa odpověď lásky, která skrze Kristův kříž stoupá až k Bohu. Mše svatá obsahuje nekonečné bohatství proseb a odpovědí. Církev nikdy nevyčerpá všechno, co mše svatá obsahuje. Vždycky toho bude víc, než může vzít. Na prvním místě je třeba vidět pohyb sestupování božské plnosti k lidem, a teprve potom pohyb vzestupu, kterým se lidé obracejí ke svému Bohu a který je jen slabou ozvěnou pohybu Boha, jenž předchází.“ (Journet)

3. Po znamení kříži je **pozdrav**.

Přejeme si vzájemně Krista.

Někteří lidé už ví, co si mají při modlitbě myslet a co mají dělat. Pán Bůh jim do toho už nesmí mluvit. K modlitbě potřebujeme Boha, i když se často snažíme o modlitbu bez Něj.

4. Po pozdravu je **úkon kajícínosti**.

Potřebujeme odpuštění lidí i Boha. Na začátku mše je už pozdě zpytovat svědomí. Bývalo zvykem, že ještě doma než se šlo do kostela, děti prosili rodiče o odpuštění a manželé sebe navzájem. Čisté srdce si ale nedáme sami, ale dostáváme ho skrze krev Ježíše Krista. Úkon kajícínosti je pláč po Božím slitování, ale také radost z odpuštění přijatého a dávaného mně samotnému a všem bližním. Stojíme před Bohem vždycky společně. Boží dary a charismata jednoho z nás, patří nám všem. Hřích jednoho z nás je svým způsobem hříchem nás všech. Jsme na jedné lodi.

5. Po úkonu kajícínosti je **vstupní modlitba**.

Říká se jí collecta, to znamená v překladu sesbírat. Kněz sesbírává modlitby všech přítomných. Když kněz řekne

„*modleme se*“, má být chvíle ticha, ne proto, že hledá, co má číst, ale proto, aby každý v duchu vyslovil svůj úmysl a svou prosbu. Vytríbené modlitby církve usměrňují touhy srdce každého prosícího.

6. Bohoslužba slova

Mše svatá má dvě části bohoslužbu slova a bohoslužbu oběti. Nerozumím-li první části, nemohu dobře prožít tu druhou.

Ta druhá dovršuje tu první.

Písmo svaté je dopis lásky od Boha každému z nás. V Božích Slovech máme poznat Boží Srdce. Když se čte evangelium, vdechujeme vůni Ježíšova života a hned víme, kam máme běžet.

Boží slovo má moc proměnit náš život, chce vnášet světlo do našeho života, rozehřát srdce; sejmout břemena, která na nás vložili farizeové. Ježíšovo slovo nás usvědčuje z hříchu. Ale i když nás usvědčuje, tak nám zároveň dává naději a výhled. Evangelium není smutná zvěst, ale radostná zvěst, a to i tehdy, když mluví o nesení kříže nebo když říká: „Běda Vám“.

Někteří lidé jsou už tak otupělí, že od Božího slova už nic nečekají. Bůh stále mluví a my nic nečekáme. Když žijeme jen na povrchu, když nemáme hlad po Božím slově, je to nějak výhodné: nic se nás nedotkne, jsme v pohodě, žádný blbec nás neurazí. Ale za jakou cenu? Žijeme jen vegetativně, přenášíme nějakou myšlenku odnikud nikam, nerosteme a nemilujeme. Kdo nevnímá touhu Ježíšovu po nás,

nebude mu Boží slovo k užitku.

Všimněme si: Když kněz jde na kazatelnu, nejdříve se ukloní před oltářem a modlí se: „Bože, očisti mé srdce a ústa, abych dobře zvěstoval tvé svaté evangelium.“ Je potřebné, aby také všichni v kostele prosili za toho kněze, kterému se někdy třesou ruce a svírá srdce. Je třeba za něho prosit: „Pane, dej mu správná slova pro nás, pomaz jeho ústa a srdce Duchem svatým. Ať nehlásá sebe, ani ať neříká, co se nám líbí a chceme slyšet, ale ať nás uvádí do Božího života, do Božích pravd a tajemství. Nově zvolený papež František nejdříve požádal o požehnání pro sebe a pak teprve on požehnal celému světu.“

Nikdo nikdy tak nemluvil a nikdo nikdy tak nemiloval jako Ježíš. Kněží jsou v těžké situaci. Farníci během týdne strávili mnoho hodin povrchními setkáními, činnostmi a rozhovory. Kněz má nadlidský úkol, během deseti minut prorazit jejich krunýř a zapálit v nich oheň Boží lásky. To je stejný zázrak jako vzkřísit mrtvého.

V některých rodinách bývá dobrým zvykem přečíst si v sobotu nedělní texty, aby se člověk potom nedivil, co se tam v neděli čte. Když slyšíte Boží slovo podruhé nebo potřetí, tak do něho lépe vstoupíte, jste v Božím slově doma. Možná by změnilo atmosféru v našich rodinách, kdybychom v neděli u oběda nebo po obědě měli odvahu mluvit o tom, co se z Božího slova dotklo našeho srdce.

7. Po kázání bývá **vyznání víry**. Pokud se do kázání kazatel zamotal, tak si ujasníme, co vlastně věříme. Křesťané nevěří v sebe, tak jak to dělají lidé světa. Křesťané věří v Boha, s kterým všechno dobré začíná a ke kterému všechno směřuje. Vyznání víry je vlastně obnova křestního slibu.

8. Po vyznání víry jsou **přímluvy**:

Nechodíme na mši jen za sebe, ale máme přinášet druhé.

Na život nejsme sami. Pána Ježíše více trýzní touha, aby se nám dával, než nás abychom dostávali. Chce, abychom se zmocnili jeho nevyčerpatelných zásluh. Ježíš nedal jen něco, ale Sebe. Každý má, co dát, protože může dát sebe.

Přímluvy ve mši svaté mají mít 4 oblasti:

mají být za potřeby církve, světa, farnosti a za zemřelé.

Je snadnější prosit za pejsky, které milujeme a kteří dělají, co jim poručíme, než za lidi, které nemilujeme a kteří nedělají, co chceme. *Mše svatá není jen za ty, kdo jsou napsáni na pořadu bohoslužeb.*

9. Bohoslužba oběti má tři části :

obětování, proměňování a přijímání.

A) Při obětování jsou nádherné modlitby, které říká kněz většinou potichu při zpěvu písně. Kněz vezme misku s chlebem a modlí se židovskou modlitbu: „Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa, z tvé štědrosti jsme přijali chléb, který ti přinášíme, je to plod země a plod lidské práce, a stane se nám chlebem věčného života.“ Potom lije kněz kapku vody do kalicha a říká čistě křesťanskou modlitbu: „Jako se tato voda spojuje s vínem, tak ať jsme spojeni s božstvím věčného Slova, které spojeno s naším lidstvím.“ V této modlitbě je vyjádřen smysl a cíl všech křesťanských modliteb. Modlíme se proto, abychom my lidé byli spojeni s Bohem. Bůh se stává člověkem, aby člověk měl účast na božském životě. Pak následuje druhá židovská modlitba s kalichem v ruce: „Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa, z tvé štědrosti jsme přijali víno, které ti přinášíme, je to plod révy a plod lidské práce, a stane se nám nápojem duchovním.“ Všimněme si, že se spojují dvě věci: obětní dary jsou vždy plodem nevyzpytatelné přírody na jedné straně (tedy něco, co nemohu ovlivnit) a na druhé straně jsou

plodem lidské práce (tedy něco, co mohu ovlivnit). Všechno je Božím darem, úkolem a tajemstvím. *(Jako obětní dary se mají přinášet pouze chléb a víno. Proč se nepřinášejí jiné předměty? Protože se z nich nestává Tělo Kristovo a Krev Kristova. Bohužel se to už děje i při biskupských mších. A proto se musíme pokorně podřídít.)* Kněz se pak ještě ukloní a potichu se modlí: „S duší pokornou a se srdcem zkroušeným prosíme, Bože, ať se dnes před Tebou staneme obětí, která se Ti zalíbí.“ Ministrant lije na ruce kněze vodu a kněz se modlí:

„Smyj ze mě, Bože, mou nepravost a očisti mě od mého hříchu.“

Při obětování máme s knězem obětovat Bohu mešní dary a zároveň sami sebe (duši, tělo, práce, starosti, radosti i bolesti).

Při obětování je nebezpečí, že dávám něco místo sebe. Ježíš nám dal sebe a tím nám dal spásu...Každý má, co dát, protože může dát sebe. I v lidských vztazích je největším darem dát sebe. Kalkulování a vypočítavost – má dáti, dal – vůči Bohu nefunguje. Ježíš, kterému patří celý svět, se zřekl všeho.

Velikost daru se neposuzuje podle toho, co člověk dal, ale podle toho, co mu zůstalo.

My nejsme schopni dát všechno hned.

Učíme se tomu v modlitbě den za dnem.

Po přinášení a obětování obětních darů je:

tzv. eucharistická modlitba.

Je to modlitba všech modliteb, chvála všech chval.

Modlitba chvály je náročná pro člověka, který je plný sám sebe a smýšlí lidsky. Modlitba chvály je přirozená pro člověka, který je uchvácen a fascinován Bohem, jeho dobrotou, krásou a milosrdenstvím. Chvála Boha není pochlebování nebo doceňování něčeho; *není to poklepání otce na rameno syna se slovy: dobře si to udělal, synku.* Bůh není marnivý. „Zamilování

lidé si neříkají vzájemně obdivná slova o tom, jak jsou krásní, protože si chtějí vzdávat poklony, lichotit nebo léčit komplexy, ale proto, že jejich radost a štěstí nejsou dokonalé, dokud nejsou vyjádřeny. Právě to je chvála.“ (C.S.Lewis) Člověk milující Boha spontánně ve mši svaté říká Kristu slova Písně písní:

„Jak jsi krásný, můj milý; jak jsi líbezný.

Můj milý je můj a já jsem jeho.“

Když je člověk zamilovaný, tak si všechno vysvětluje u druhého dobře. Bůh je náš obhájce. Získej vnitřní pokoj a mnozí u tebe najdou spásu. „Beránku Boží“ je citace z apokalypsy.

B) proměňování

Všimněme si 4 věci, které Ježíš udělal s chlebem ve večeradle dříve, než chléb proměnil ve své Tělo.

To stejné se totiž děje s námi jako s chlebem v Ježíšových rukou.

Ježíš chléb vzal, požehnal, lámal a rozdával.

K tomu prvnímu. Ježíš vzal chléb, tedy vybral, vyvolil. Každý z nás jsme jedinečný, jsme od Krista vzatí a vyvolení k něčemu, co za nás nikdo jiný nemůže udělat. Naším heslem nemá být: hlavně nevybočuj z řady. Člověk, který nepřijímá svoje vyvolení od Boha, vystavuje se nebezpečí sebeodmítání. Boží vyvolení však nemá nic společného se světským elitářstvím plodícím nadřazenost a pohrdání, ale naopak plodí pokoru a úctu k jedinečnosti druhých.

K tomu druhému. Ježíš chléb požehnal. Požehnat někomu znamená říci o něm dobré věci. Každý z nás potřebuje slyšet o sobě dobré věci. Jsem stvořen z lásky a pro lásku. Toto vědět a z toho žít znamená být Bohem požehnán. Nemá to nic společného se světským obdivem, slávou a pochlebnictvím.

K tomu třetímu. Ježíš chléb lámal. Musíme se naučit s láskou a jemností přistupovat ke svému zlomenému srdci a v určitém smyslu se spřátelit se

svou nedokonalostí a křížem, a přitom se nestávat sebelítostivými. Naše utrpení samo o sobě je k ničemu. Teprve ve spojení s Kristem stává se prostředkem spásy.

K tomu čtvrtému. Ježíš chléb rozdával. Nestačí abychom byli vyvolení, požehnání a lámání. To všechno by bylo k ničemu, kdybychom žili jen sami pro sebe a nestali se darem pro druhé.

Musíme být Ježíšem vzati, požehnáni, lámání a rozdáváni, abychom se stávali eucharistickým Kristem. Ježíš je pro nás eucharistií, abychom také my byli eucharistií pro lidi kolem nás. To, čím je Kristus v eucharistii pro církve, tím má být církve pro svět. Nic víc a nic méně.

Nouwen

C) svaté přijímání

Co je to svaté přijímání?

Kristus přichází v nás milovat Boha Otce.

Mše svatá je svatební smlouva. Odevzdávám se ti a přijímám tě.

Je to život za život, láska za lásku, krev za krev.

Svaté přijímání je svaté dávání. Je to vysoká škola lásky.

Ježíš se nám dává a my bychom se mu nechtěli dát?

Bůh mně říká: Toto je moje tělo. A co říkám já?

Jaký je můj slib, jaká je moje odpověď?

Svaté přijímání je koupel lásky,

nejdůvěrnější chvíle s Ježíšem. (sv.Jan Vianney)

Svaté přijímání je extáze lásky. (sv.Albert Veliký)

Svatá Terezie říká:

„Moje nebe se skrývá v hostii, ve které se skrývá Ježíš, můj Ženich. Svaté přijímání je skutečně božský okamžik, když přicházíš Ty, můj nejmilejší, plný něhy, abys mě proměnil v Sebe. Toto sjednocení v lásce, toto nevýslovné opojení, to je moje nebe. Už nejsem já, ale jen ON.“

Při svatém přijímání se proměňujeme my v Krista.

Při obyčejném jídle se potrava proměňuje v nás,
ale při eucharistii je to naopak. Já se měním v Krista.
Skrze Krista je v nás přítomná celá Nejsvětější Trojice:
Otec, Syn a Duch svatý.

Ježíš vždycky pokorně sestoupí na slovo kněze
a stává se věznem lásky, přítomen pod způsobou chleba a vína.
Je s námi tak dlouho, jak my budeme chtít být s Ním.
Nepromarněme tuto nejvzácnější a nejsilnější chvíli s Kristem.
Položme svou hlavu na jeho hrud' tak jako svatý Jan.
Chvalme Boha v náruči Ježíšově.
Zapomeňme na sebe pro Milovaného.

Ježíš po nás chce, abychom Ho přijímali s jeho touhou
zachránit svět. To je jako jíst oheň. Jíst tělo a pít krev. To je
z lidského hlediska čiré bláznovství. Avšak jediným
skutečným bláznovstvím je zde právě Boží láska. Ta vytváří
kontext, v němž do sebe všechny ostatní „bláznivé“ věci
zapadají jako kostky ve stavebnici.

V Nejsvětější Svátosti se setkává
nejvyšší Láska s naší lidskou přirozeností,
aby s ní slavila věčné zasnuby.

(Journet, promluvy o eucharistii, strana 53-)

Pán Ježíš pro nás bude tím, kým chceme, aby pro nás byl.

Jestliže se k Němu chováme jako k cizímu, bude naším Soudcem.
Když mu důvěřujeme, bude naším Spasitelem. Když Ho budeme
milovat, bude naším milujícím Snoubencem a Ženichem, bude
nejvnitřnějším bytím naší bytosti. (G.Bossis)

Svatá Terezie píše:

„Náš Pán nepřichází z nebe každý den jen proto, aby zůstal ve zlatém ciboriu. Přichází, aby našel jiné nebe, nebe našeho srdce, v němž nachází potěchu.“

Kdo je to Ježíš v Nejsvětější Svátosti a ten, který před ním klečí?

Jsou to dvě nejponiženější osoby na tomto světě. Díky tomu nejdůvěrnější a nejšťastnější přátelé. Jestliže chci být s Ježíšem spojen tím nejsilnějším a nejdůvěrnějším poutem, jaké je na této zemi možné, musím vyhledávat tuto poníženost Ježíšovu a svou.

Po pozdravení pokoje kněz láme hostii

a vypouští malý úlomek do kalicha a potichu říká:

„Svátost Kristova Těla a jeho Krve, ať nám slouží k věčnému životu.“

Je to symbolické gesto, jímž se zdůrazňuje sjednocení obou způsob, které tvoří jednotu, ale též symbol jednoty církve v Kristu a s ním.

Tento obřad má původ v tradici,

podle které papež při mši svaté ulomil kousek hostie a poslal kněžím, sloužícím v nejbližším okolí, právě na znamení jednoty.

Oni pak při mši, kterou sami sloužili,

vkládali tuto částičku eucharistie z papežské mše do kalicha.

Jde tedy o symbol jednoty:

jednoty Kristova těla a krve, jednoty nás s Kristem i jednoty církve.

Po vypuštění částičky hostie do kalicha se kněz modlí:

„Pane JK, Synu Boha živého,

tys naplnil Otcovu vůli a v Duchu svatém jsi dal svou smrtí život celému světu. Skrze své tělo a svou krev vysvobod' i mě ze všech mých nepravostí a zbav mě všeho zlého, ať vždycky miluji tvá přikázání a nikdy se od tebe neodloučím.“ nebo se modlí:

Pro tvou lásku tě prosím Pane JK,

ať přijímání tvého těla a krve není mým odsouzením,

ale mou ochranou a lékem pro duši i tělo.“

Při čištění kalicha po svatém přijímání kněz říká:

„Přijetí svátosti tvého těla a krve, Pane,
ať se nám stane lékem nesmrtelnosti.“

Svaté přijímání není bombónek za to, jak jsme byli dobří,
ale lék a posila k tomu, abychom žili z Boha.

Ježíš mluví o chlebu života, a my jsme z něho udělali odměnu zbož-
ných duší, něco na způsob kaviáru po dobré večeři, který mohu mít a
nemusím, vždyť přece s Bohem mohu žít i jinak.

Pane faráři, já jsem hříšný člověk,

já přece nemohu chodit tak často k svatému přijímání.

Ale vždyť svaté přijímání je právě pro hříšného člověka,
který však o sobě ví, že je hříšník.

„Svatý je ten, kdo o sobě velmi dobře ví, že je a v čem je, hříšníkem.“ (Chesterton)

„Nejsme hodni přijmout eucharistii nikdo, ale všichni ji potřebujeme.“ (farář arský)

Modlitba hned po přijímání Těla Páně

Tělo Kristovo, ať mne zachová k životu věčnému.

Čím se odvděčím Pánu, za všechno, co mi udělal?

Kalich spásy přijmu a vzývat budu Pána
a před svými nepřáteli budu zachráněn.

Modlitba hned po přijímání Krve Páně

Krev Kristova, ať mne zachová k životu věčnému.

Pane, tvé Tělo, které jsem přijal, a tvá Krev, kterou jsem pil,
kež mě zcela pronikne.

Dej, ať ve mně nezůstane ani skvrna hříchu,
když mě občerstvila čistá a svatá tajemství.

Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Modlitba sv. Ignáce z Loyoly po svatém přijímání

Duše Kristova, posvět' mě.
Tělo Kristovo, zachraň mě.
Krví Kristova, napoj mě.
Vodo z boku Kristova, obmyj mě.
Utrpení Kristovo, posilni mě.
Dobry Ježíši, vyslyš mě.
Ve svých ranách ukryj mě.
Nedopust', abych se od tebe odloučil.
Před zlým nepřitelem ochraň mě.
V hodině smrti zavolej mě.
Přijít k Tobě, přikaž mně.
Ať s tvými svatými chválím Tě
na věky věků. Amen.

11. Na konci mše svaté kněz (jáhen) říká:

„Jděte ve jménu Páně“.

V latině se říká: „Ite missa est.“ To v překladu znamená: Jděte. Toto je vaše poslání. Máte poslání být eucharistií. To, co jste právě prožili, je třeba přenést do svého života doma a v práci.

Mše svatá není fast food (rychlé občerstvení).

„Je třeba opustit místo, kde je Bůh, abychom se vydali tam, kde Bůh není (a přinesli ho tam).“ Madleine Delbreová Kristus chce v nás znovu procházet tímto světem, který mu toužíme získat.

Právě tím, čím je Ježíš pro církev, tím má být církev pro svět.

Modlitba při průvodu od oltáře

Trojediný Bože, kéž se Ti líbí má vykonaná služba.
Dej, ať oběť, kterou jsem já nehodný přinesl
před zraky tvé velebnosti, je Tobě milá;
a mně i všem, za které jsem ji přinesl,
ať pro tvé slitování zjedná milost.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba k archandělu Michaelovi hned po mši svaté

Svatý Michaeli archanděli,
braň nás v boji proti zlobě a úkladům d'áblokým,
Kníže nebeského vojska,
svrhni božskou mocí do pekelné propasti
satana a zlé duchy,

kteří usilují o zkázu duší. Amen.

Modlitba k Panně Marii po mši svaté

Nejsvětější Panno a Matko, Maria,
přijal jsem tvého milovaného Syna;
tys ho počala ve svém neposkvrněném lůně,
tys ho porodila, živila a radostně objímala ve svém náručí.
Prosím tě tedy, milá Matko,
vypros mi odpuštění všech mých hříchů i hojnou milost,
abych tvému synu od nynějška věrněji sloužil,
a také vytrvalost až do konce,
abych ho mohl s tebou chválit po všechny věky věků.

Děkováná modlitba sv. Tomáše Akvinského po mši svaté

Děkuji ti, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože,
žeš mě hříšníka, svého nehodného služebníka,
ne podle mých zásluh,
ale veden jedině svým milosrdenstvím
nasytil drahocenným tělem a krví
svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista.
Prosím tě, ať toto svaté přijímání
není důvodem k mému potrestání,
ale spásonosným prostředkem k dosažení tvého slitování;
ať upevní mou víru
a posilní dobrou vůli;
ať ze mne vymýtí neřesti
a vzdálí ode mne hříšnou žádostivost;
ať ve mně rozmnoží lásku a trpělivost, pokoru a poslušnost,
a všechny ostatní ctnosti;
ať je mi pevnou ochranou
před úklady všech viditelných i neviditelných nepřátel;
ať ve mně dokonale utiší neklid těla i duše;
ať mě pevně přimkne k tobě, jedinému a pravému Bohu,
abych v tobě šťastně dosáhl svého cíle.
Prosím tě, Bože,

přived' mě hříšníka k té velkolepé hostině v nebi,
kde ty se svým Synem a Duchem svatým
jsi pro své svaté pravým světlem, plným nasycením,
stálou radostí, dokonalou blažeností a vrcholným štěstím. Amen.

Modlitba k našemu ukřižovanému Pánu, Ježíši Kristu

Můj dobrý, láskyplný Ježíši,
před tvou tvář padám na kolena
a plný soucitu a bolesti sám u sebe uvažuji
a rozjímám o tvých pěti ranách,
mám na mysli, co už prorok David vložil do tvých úst:
„Probodli mi ruce i nohy, spočítat mohu všechny své kosti."
Z celé duše tě vroucně žádám a zapřísahám:
vlej do mého srdce živou víru, naději a lásku,
opravdovou lítost nad páchanými hříchy
a pevnou vůli je napravit.

Modlitba připisovaná papeži Klementu XI.

Věřím, Bože, ale ať věřím pevněji;
doufám, ale ať doufám odevzdaněji;
miluji, ale ať miluji vroucněji;
lituji, ale ať lituji opravdověji.
Klaním se ti jako původci a počátku všeho;
toužím po tobě jako po posledním cíli;
chválím tě jako stálého dobrodince;
vzývám tě jako milostivého ochránce.

Ved' mě svou moudrostí, udržuj spravedlností,
utěšuj laskavostí, ochraňuj svou mocí.

Předkládám ti, Bože:

své myšlení, chci přemýšlet o tobě,
své mluvení, chci rozmlouvat o tobě,
své jednání, chci jednat podle tvé vůle,
své utrpení, chci je snášet pro tebe.

Chci to, co chceš ty, chci to proto, že to chceš ty,
chci to tak, jak to chceš ty,
chci to tak dlouho, dokud to chceš ty.

Prosím tě, Bože: osvět' můj rozum, rozněť mou vůli,
očist' mé srdce, posvět' mou duši.

At' oplakávám minulé hříchy, přemáhám budoucí pokušení,
napravuji hříšné náklonnosti, získávám potřebné ctnosti.

Nauč mě, Bože: milovat tebe, nemilovat sebe,
horlivě sloužit bližnímu, nesloužit marností světa.

At' se snažím poslouchat představené, přicházet na pomoc
podřízeným, starat se o přátele, odpouštět nepřítelům.

At' přemáhám požívačnost zdrženlivostí,
lakotu štědrostí, hněv mírností, vlačnost horlivostí.

At' jsem rozvážný, když mám rozhodovat,
stálý, když mi hrozí nebezpečí,

trpělivý, když musím snášet protivenství,
pokorný, když se mi všechno daří.

At' jsem při modlitbě soustředěný,
v jídle a pití střídmy, v plnění povinností horlivý,
v předsevzetí vytrvalý.

At' se snažím o vnitřní nevinnost,
skromné vystupování,
příkladné chování,
společný život.

At' se neustále snažím ovládat svou povahu,
prospívat v milosti, zachovávat přikázání, směřovat ke spáse.

At' se od tebe učím:

jak pomíjivé je to, co je pozemské,

jak veliké je to, co je božské,

jak krátké je to, co je časné,

jak trvalé je to, co je věčné.

At' žiji tak, aby mě nepřekvapila smrt,

ať jednám tak, abych se nemusel bát soudu,
ať se chovám tak, abych unikl peklu a dosáhl nebe.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen

Odevzdání sebe

Pane, vezmi si úplně mou svobodu.
Vezmi si mou paměť, můj rozum a celou mou vůli.
Vše, co mám, a co patří k mému vlastnictví, tys mi dal.
To všechno tobě zase vracím a odevzdávám.
Nalož s tím podle své vůle.
Dej mi jen svou lásku a milost,
pak budu dosti bohat a nic jiného nežádám. Amen.

Mše svatá je smlouva, oběť, kříž, pokrm a památka.

Smlouva mezi Bohem a člověkem.

Smluvní vztah objasňuje svatební smlouva.

Muž říká, žena říká a je uzavřeno manželství. Oba musejí říci svůj slib.

Bůh mně říká: Toto je moje tělo.

A co říkám já? Jaký je můj slib, jaká je moje odpověď?

Obnovuji vůbec vědomě smlouvu se svým Bohem.

Oběť: Platnost smlouvy je potvrzena obětí.

Oběť je něco, co dávám Bohu tak, že to přestanu používat.

Daruji to Bohu, zničím to pro sebe. Proto se oběti zabíjely nebo pálily.

Máme dojem, že zničit to, co obětuji je nesmysl.

Vždyť se to dá přece použít jinde.

Ale charita-křesťanská láska je něco jiného.

Kříž: Oběť Ježíše Krista potvrzující novou a věčnou smlouvu
mezi Bohem a lidmi je spojena s oltářem kříže.

Není jen symbolická, náhražková

(místo svého srdce dáváme peníze, zdobíme kostely zlatem...).

On trpěl v zahradě, byl zatčen, bičován, korunován trním,
nesl kříž a zemřel na Kalvárii.

Celý Svatý týden, od Květné neděle, přes Zelený čtvrtek,

Velký pátek a Bílou sobotu až po Boží Hod

prožíváme každý rok rozděleně to, co je obsahem každé mše svaté.

Pokrm je plodem kříže. Krev Ježíše Krista nepadá na zem, je přijímána při mši svaté Kristovými následovníky.
Památka této Smlouvy, zpřítomnění Oběti nekrvavým způsobem, je slaveno v každé Mši svaté. Poprvé na Zelený čtvrtek Ježíš s apoštoly a po Velkém pátku až do konce času ve mši svaté.
Přistupuji ke svatému přijímání, naplňuji touhu všech mystiků, všech hledačů Boha po celém světě a v celých dějinách.
Touha všech – spojit se s Bohem, dotknout se Ho.
Tato touha je mně nabízena ve svatém přijímání.
Proto je svaté přijímání největší okamžik dne i života.
Proto chci ke svatému přijímání přistupovat vědomě.
Svaté přijímání je plodem Golgoty. Plodem Kristovy Oběti na Kříži.
To nejdůležitější ve Mši svaté není svaté přijímání, ale proměňování, zpřítomnění Oběti na Kříži golgotském.

Zelený čtvrtek (mše večer)

Ježíš jako otrok umývá apoštolům nohy.

Pak proměňuje chléb ve své Tělo a víno ve svou Krev.

Vydává se lidem do rukou.

Jako otrok se Ježíš snad ještě může bránit, ale jako chléb už ne.

Tato láska je životním programem církve.

Jedinou zbraní proti zlu je láska,

kteřá se projevuje službou a vydává se druhým.

Jak snadnější je pro nás s Petrem vytasit meč a hájit Krista.

Jak nesnadné je s Kristem kleknout a umývat druhým nohy.

Jak nesnadné je vydat své tělo, svůj rozum, své skutky, svá slova všanc nepřátelům.

A přesto Kristus nezachránil tento svět svými zázraky, svou chůzí po Svaté zemi nebo svými skvělými řečmi.

Ježíš zachránil lidstvo svým utrpením,

které přijal a nabídl Otcí.

My v modlitbě říkáme:

Můj Bože, odevzdávám se Ti. Ale víme vůbec, co říkáme?
Mohu dát jen to, co mám ve svých rukách.
Ale my nemáme často v rukách sami sebe.
Tak nabízíme Bohu sebe
jen jako uzlíček nějakých vášní, citů a myšlenek.
Proto dnešní den nás má přivést nejen k Bohu, ke Kristu,
ale též k nám samotným.
Abychom uchopili sebe do svých rukou a mohli spolu
s Kristem říci: Můj Otče, ať se stane tvá vůle.

MŠE SVATÁ

Mše svatá je památka utrpení Ježíše Krista,
pokračování vykupitelského díla, všestranná služba Boží.
Je duší vnitřního života, živým pravidlem svatosti,
spojuje lidstvo s Ježíšem, Knězem a Obětí, je celým náboženstvím.
Mše svatá je slavné vyznání nejoddanější závislosti
lidstva, rodiny a každého jednotlivého člověka na Pánu Bohu,
vyznání nicotnosti tvora proti velikosti Tvůrce.
A toto vyznání činí Bohočlověk,
který je Veleknězem a Obětí
věčného Otce v nekonečné lásce Ducha svatého;
proto je Mše svatá nejdůstojnější klanění,
nejvhodnější díkůvzdání, nejučinnější prosba a nejspasitelnější smír.
Zde se uskutečňuje čtverý účel oběti a zároveň s ním nekonečná,
nevyčerpatelná a Bohu vždy milá zásluha.
Mše svatá je hold, důstojný Velebnosti Boží, již se přináší;
hold, který dokonale činí zadost právům Božím
a pro který se lidem dostává dokonalého ospravedlnění a posvěcení.
Abychom však tento úkon největší lásky,
který Ježíš Kristus přináší na zemi Otci,
skutečně prožívali a s ním se spojovali,

musíme si připomenout tuto pravdu:
Křest svatý a ostatní svátosti,
které všechny mají vztah k velebné Svátosti,
uschopňují křesťana,
aby ve spojení s obětujícím knězem a s Církví
obětoval Otci Ježíše Krista a zároveň sebe
skrze něho, s ním a v něm
jako zápalnou oběť ke cti Boží.
Celé bytí křesťana se všemi jeho stavovskými povinnostmi,
s jeho povoláním, s jeho pracemi, radostmi a utrpením
stává se palivem pro tuto oběť.
Tato služba Boží, která není ničím jiným
než adorací vděčné, velkodušné lásky,
se dokonává, upevňuje a zdokonaluje sv. přijímáním.

Ježíš Kristus je zároveň kněz, oběť i oltář. Neobětuje něco, ale sebe. Tak to máme dělat i my. Když lidé naleznou největší poklad, pak obětují všechno, co mají, a dokonce všechno, co jsou, aby tento poklad bránili a měli na něm podíl. Nejsvětějším, největším, nejúžasnějším a nejbožštějším dílem v celém stvoření a v celé věčnosti je nejsvětější oběť mše svaté. Mše svatá je v podstatě stejná jako nejsvětější oběť na Golgotě. Jsme přítomni témuž dílu, které Kristus dokonal na kříži; jsme přítomni dílu, které Kristus věčný Velekněz nyní a provždy koná v nebi v přítomnosti Nejsvětější Trojice: je to oběť věčné a trvalé smlouvy, která je obětí nejvyšší oslavy a adorace Trojjediného Boha. Proto je také jedinečně účinnou obětí vykoupení lidstva a posvěcení celého stvoření. To je podstata mše svaté.

Všimněme si, že kněz při proměňování ve mši svaté neříká: ***Toto je Tělo Kristovo, ale říká Toto je moje Tělo.*** Ve svaté zpovědi neříká: ***Kristus ať ti udělí rozhřešení od tvých hříchů, ale říká: Já ti uděluji rozhřešení.***

Tak niterně je vysvěcený kněz spojen s Kristem, že v něm v jeho osobě Kristus pokračuje v díle, které sám na zemi započal.

Všichni kněží v Zákoně Novém vysvěcení jsou Ježíšem Kristem a berou podíl na Jeho kněžství, protože kněžství Ježíše Krista je jedno jediné, stálé, věčné a všeobecné. Není dvojího kněžství, jak není dvojí oběti za hřích. Jen jedna oběť navždy vykoupila svět,

a tato oběť se přináší neustále na nebi i zemi:
na nebi jediným Knězem na věčném oltáři,
na zemi mnohými kněžími, kteří však jsou jedno s Ním,
majíce podíl na Jeho kněžství a opravdu Ho zastupující;
Oběť, kterou přinášejí, není jenom pouhým připamatováním (zobrazením);
nýbrž pravou Obětí, při níž svými rukama oběťují pravé a skutečné Tělo i Krev
Kristovo.
Není větší moci ani hodnosti svěřené lidem nad moc a hodnost konsekrovat Tělo
Kristovo; i nemůžeme si pomyslet větší svatosti a dokonalosti než svatost, které je
potřebí knězi k úkonu tak božskému!
Papež Benedikt XVI. napsal: Způsob, jak se slaví liturgie, rozhoduje o osudu víry
a církve.